

Slovo úvodem

(za redakční radu Pavel Pasler)

Po speciálu o pasení tu máme opět „běžné“ číslo Borderholicu. Toto číslo shrnuje hlavní události za rok 2009. Pravidelné vydání Borderholicu bude nyní dvakrát do roka. Předpokládáme, že číslo vycházející vždy ke konci léta pokryje dění v borderčím světě za první polovinu roku, číslo vycházející v zimě shrne události druhé poloviny roku.

Borderholic bude stále obsahovat články o chovu, práci a různých sportovních aktivitách a výsledcích, dále pak články zaměřené na zdraví border kolií. Naopak zde nebudou věci jako informace a zápisy z jednání výboru a členské schůze - ty budou přímo vkládány na klubové internetové stránky.

Obsah a úroveň Borderholicu bude záležet i na Vás. Jistě si všimnete, že články v časopise nepopisují zdaleka všechny aktivity, které se svými borderkami děláte. A tak je tu velký prostor pro Vás, abyste přispěli článkem či fotografií třeba už do příštího čísla. Řada z vás má zkušenosti s psaním článků na svých webových stránkách – nebojte se podělit se s ostatními i na stránkách Borderholicu.

Chtěl bych zde také poděkovat všem autorům článků v tomto vydání (jména najdete vždy u článku) a dále autorům fotografií – Tomáši Seemanovi, Michalu Macháčkovi, Wikimu Topinkovi, Míše Andrové a Martině Jíchové.

..Několik myšlenek na úvod mého předsedování

(Radko Loučka - předseda BCCCCZ)

Podle správného standardu

Prvním úkolem, který jsem si po zvolení předsedou BCCCCZ v duchu dal, bylo prosazení toho pravého anglického standardu border kolie. Od samého počátku u nás byl totiž v ČMKU oficiálně uznáván překlad z jakéhosi švýcarského výkladu standardu přeloženého do češtiny panem Paschoudem, tehdy předsedou komise pro standardy. Podle tohoto „nepravého“ standardu výbor klubu sice nenastavil podmínky chovnosti v bonitačním řádu, ale na výstavách českým rozhodčím exteriéru sloužil jako vodítko, podle kterého posuzovali. To ale způsobilo, že se prohlubovaly rozpory nejen mezi zastánci tzv. pracovních linií a výstavních linií psů, ale i mezi chovateli a vystavovateli.

Splnit úkol se podařilo až nečekaně snadno a rychle. Po dvou návštěvách a dvou dopisech na ČMKU byl starý standard stažen z WEB stránek ČMKU a nahradil ho překlad originálního standardu anglického, který bravurně udělal bývalý předseda Michal Krejčí. Ke schválení nového překladu standardu přispělo určitě i to, že jsme na ČMKU dodali výklad rozdílů mezi oběma překlady, který také připravil M. Krejčí.

Aby se nová informace dostala co nejrychleji k rozhodčím, pozvali jsme je na konci března na bonitaci do Dvora Králové. Přijelo jich celkem deset, plná polovina. Na to, že schůzka byla svolána pouhé tři týdny před termínem a počasí nám nepřálo, mohli jsme být s jejím výsledkem spokojeni. Spokojenost narušila snad jen existence různých představ o způsobech hodnocení projevů povahy border kolií a jejich následnému zaznamenávání v bonitační kartě. K tomu bych se ještě rád příště vrátil v samostatném příspěvku.

Základem jsou informace

Mým cílem je zajistit větší informovanost členů klubu i veřejnosti o border koliích a aktivitách s nimi. Pracuje se na aktualizaci klubových WEB stránek. Podařilo se navázat spolupráci s médii a sponzory. Mnoho práce nás ale ještě čeká.

Nyní se pracuje na zdokonalení databáze na našich internetových stránkách. Ty by měly mít i nový design. Moje představy o tom, jak rychle by stránky v nové podobě měly být zprovozněny, jakou by měly mít kvalitu, a jak často by měly být obnovovány, jsou bohužel jiné než skutečnost. Je pro mne zarážející, že v klubu, kde je poměrně dost členů zabývajících se počítači, vydavatelskou či nakladatelskou činností či odbornými profesemi, jako je například veterinární lékař, se velmi obtížně hledá někdo, kdo by si vzal na starost klubové WEB stránky, zpravodaj a kdo by do těchto a jiných médií přispíval. Možná jen tyto lidi špatně hledáme, málo jsme se na jejich ochotu dělat něco pro klub ptali. Tak i tato slova berte prosím, jako prosbu o spolupráci. Pokud byste ji chtěli vyslyšet, ozvěte se prosím buď na adresu moji nebo členů výboru. Děkuji.

Překvapilo mě, jak málo lidí čtou řady a návody. Jednodušší je pro ně přeci někomu z vedení zatelefonovat a zeptat se. Neuvědomují si, že i on má svoje starosti a někdy nemá času nazbyt. Kdyby alespoň zavolali předem, ale oni to udělají, až když téměř „hoří“ nebo dokonce když už „doutná popel“. Pak ale „přestupek“ musí řešit výbor nebo pracovnice plemenné knihy ČMKU. V poslední době je těch „prohřešků“ ze strany majitelů border kolií poměrně hodně. Chtěl bych je tedy poprosit, aby četli příslušné řady, směrnice a doporučení a řídili se jimi. Brzy po založení klubu byl novým majitelům štěňat rozdáván Borderholic č.1, ve kterém byly všechny potřebné informace. Některé z nich již zastaraly. Výbor klubu nyní rozhodl, že takový informační zpravodaj opět vytiskne, a to v takovém nákladu, aby ho dostali nejen členové klubu, ale i noví majitelé štěňat s průkazem původu ČMKU.

Zdraví a sport

Rád bych své úsilí zaměřil i na kontrolu zdraví border kolií, resp. na potlačování dědičných chorob. Hlavní rozdíl mezi psy s garantovaným průkazem původu a ostatními psy by měl být v informacích o zdraví jedince a jeho předcích. Má-li pes garantovaný původ, není sice jistota, že bude zdravý, ale pravděpodobnost jeho lepšího zdraví je ve srovnání se psem, o jehož rodičích nic nevíte, větší. Možná, že některá nová opatření klubu ke kontrole dědičných chorob psů chovatele více zatíží, protože už pro ně třeba nebude tak jednoduché najít krycího psa v blízkém okolí, důležitější však je, že se dědičné choroby v populaci nebudou dále šířit.

O mně je známo, že jsem byl u začátků mnoha kynologických sportů u nás a nyní preferuji pasení. Chci však podporovat všechny kynologické aktivity s border kolími. Pracuje se na zavedení nových titulů Šampion pasení BCCCZ a Šampion výkonu BCCCZ, do směrnic pro pracovní certifikáty ČMKU, které opravňují na výstavách pro vstup do pracovní třídy, jsme se snažili prosadit i zkoušky záchranářské a obedience (ne všechno se nám podařilo). Klub bude také vybrané sportovní akce dotovat cenami pro vítěze.

Vím, že téměř všechny aktivity jsou border kolie schopny dělat na vysoké úrovni, ale já preferuji, aby cílem byla spíše radost z pohybu, ze hry, společně stráveného času, z projevu vzájemné lásky a důvěry. V této souvislosti si neodpustím jednu poznámku. Chtěl bych totiž varovat především nové a mladé majitele štěňat border kolie před jejich přílišným přepínáním. S náročným tréninkem se snažte vyčkat, až štěně doroste alespoň do jednoho roku věku. Pak vám vše vynahradí. Dospěje, dotvoří se mu kostra, doroste mozek a vše dohoní, věřte mi.

Cílů mám samozřejmě více, ale tyhle jsou ty hlavní. Rád bych popřál členům klubu mnoho příjemných chvil strávených s jejich čtyřnohými miláčky a těm miláčkům, aby toho času stráveného s jejich dvounohými členy rodiny bylo co nejvíce.

Po pěti letech stále aktuální

Se svolením autora zde přetiskujeme článek ze staršího čísla Borderholice, který dodnes nic neztratil na své aktuálnosti (s tím, jak se rozšiřuje chov border kolii v Česku spíše naopak).

Pracovní border kolie

(Michal Krejčí)

V české kynologii převládá názor, který, když to trochu přeženu, označuje za pracovního psa téměř každého, který si na povel sedne a přinese aport. Když někdo něco podobného říká o německých ovčácích nebo kníračích, tak je mi to zcela jedno, protože pro ně to zřejmě asi skutečně představuje neuvěřitelný výkon a proti pobíhání po dvorku nebo vzpínání se na řetězu to asi leckomu jako práce připadá. Tvrdit něco podobného o border collii je ovšem dost přitažené za vlasy. Opakuji tedy znovu a zřejmě ne naposled. Pro border collii existuje pouze jedna jediná práce a tou je pasení, a to ovci! Jen takovou border collii, která po svých předcích podědila instinkty pro pasení a tyto instinkty umí navíc v práci používat, je možné označit za pracovní. Jakákoli jiná aktivita - záchranářina, poslušnost, obrana, agility, canisterapie, heelwork to music, coursing, ... je pro ni jen náhradním zaměstnáním za její prvotní a jediné poslání. Většinu vyjmenovaných aktivit můžeme velmi dobře označit jako sport a příslušnou borderku (chov) jako sportovní.

Border collie vznikly velmi přísným a nekompromisním selektivním šlechtěním, při němž nutnou podmínkou pro zařazení do chovu byla zděděná schopnost pást. A to ne naučené obíhání stáda v určeném směru, ale instinktivní schopnost ovládat ovce pohledem spolu s charakteristickým přikrčením se (giving eye, crouch), instinktivní udržování pozice dvanácti hodin a typický způsob přibližování se ke stádu širokým obloukem (outrun). Samozřejmě, že i další vlastnosti, jako je ochota poslouchat člověka a spolupracovat s ním a inteligence psů projevující se ve schopnosti snadno se učit a samostatně reagovat na složité situace, byly také velmi významnými selektivními faktory. Samy o sobě však nestačily. Na border colliiích, které nepásly, se ve Skotsku nechovalo. Tato pravidla chovu nebyla a ani být nemusela nějakým formálním způsobem zavedena a jejich dodržování vyžadováno. Prakticky nepřicházelo v úvahu, že by si někdo nepasoucí border collii koupil a zůhndarma živil a chovatel by prodejem takového psa riskoval ztrátu svého dobrého jména, což je v jistých krajích horší než smrt. Chápu, že u nás, kde někoho podvést, obelhat nebo alespoň ošidit je téměř národní sport, se tomu těžko věří, ale takové země skutečně existují. ISDS proto nevyžaduje pro psy, jejichž rodiče již v plemenné knize ISDS jsou, žádné formální zkoušky pro jejich zápis. Na druhou stranu z toho vyplývá, že ISDS zápis není garancí toho, že pes bude skutečně pást – zapisují se totiž všechna štěňata. Ta nepasoucí tím ovšem svou kariéru v ISDS registru také skončí, neboť zůstanou bez potomků.

Bylo by naprosto nerealistické chtít tradiční přísná výběrová kritéria uplatňovat v chovu i v současné době a zejména v našich středoevropských podmínkách. Klub se při

chovu border collíí soustředí z 99% na jejich zdraví a tudíž na maximální možnou eliminaci dědičně přenosných chorob. I když si uvědomuji, že tím dochází k značnému rozmělnění a znehodnocení všeho, co se za staletí podařilo do genofondu borderek nashromáždit, je jasné, že jiná cesta, než apelace na uvědomění chovatelů a i budoucích majitelů není. Dlouhodobé britské zkušenosti ukazují, že i do sportovních chovů je třeba čas od času vnést pracovní krev, protože jinak dochází k neustálému pozvolnému zhoršování jeho úrovně. V agilních chovech je doporučeno přilít čistě pracovní krve nejpozději po čtyřech generacích.

Nejhorší černou vizí pro border collie je ovšem nezodpovědný český chovatel. Podle mého známého veterináře je schopen do pěti let zničit jakoukoli psí rasu, za předpokladu, že se prodejem příslušných štěňat dají vydělat slušné peníze. Dlouho jsem mu nevěřil, když se však (na jinak velmi pěkných) webových stránkách nejmenované chovatelské stanice mohu dočíst následující doporučení (cituji):

„Při koupi štěňátka se vždy zaměřte na chovatelskou stanici, kde se odchovávají tzv.

„výstavní linie“ border kolíí. Takoví psi jsou přece jen klidnější, chov je zaměřen na exteriér a zdraví.“

(konec citace), pak mi nezbývá, než mu věřit. Chtěl bych připomenout všem chovatelům větu z Článku 2, odstavce 1 našeho Chovatelského a zápisního řádu:

Cílem Klubu je chov čistokrevných psů, při zachování biologického zdraví každého jedince a charakteristických vloh a vlastností specifických pro plemeno border collie.

Zaměření chovu na exteriér je mnohokrát ověřená cesta do pekel. Jednou ze základních vlastností border collie je drive neboli hyperaktivita. Chcete-li klidnou a vyrovnanou borderku, kupte si labradora! Mohutná, přehnaně chlupatá a navíc klidná border collie (tedy přesně taková, která se líbí většině rozhodčích exteriéru), která vás neotravuje pasením téměř všeho a netahá vás soustavně ven, která vydrží stát celý den na výstavě a nevádí jí to, ta skutečně nepatří do chovu. Jestliže se čím dál více stává, že námětem rozhovorů o border collích a diskusí na internetu je zejména barva jejich srsti (pokud možno hnědá a ještě lépe merle) a výstavní výsledky, máme dost důvodů k pesimismu. O to hůře, že mnoho špičkových chovatelů tento trend podporuje nezodpovědným výběrem svých chovných jedinců.

Drtivá většina našich border collíí nebude mít nikdy soustavnou příležitost pást. Nejhorším peklem pro naše psy však není nedostatek ovcí v České republice, je to nečinnost a lenost jejich majitelů. Jakákoli aktivita, která vás a vaši borderku baví je v rámci klubu vítána a klub ji bude podporovat. Borderky se vám za to odmění vděčností a upřímnou radostí, která vrcholí až „souzněním duší“. Neznám jiné plemeno, které by toho bylo v takové míře schopno.

Chtěl bych tento příspěvek ukončit několika výzvami:

- Nechovejte jen na základě exteriérových kritérií. Máte-li zajímavě barevnou nebo pěkně osrstěnou borderku, která je ale bez charakteristického drivu (zhruba každá desátá v populaci) nebo má charakterové vady (přílišná agresivita nebo bojácnost), nechovejte na ní!
- Nežeňte chov border collíí do velkých, mohutných a chlupatých jedinců. Stačí, že to dělají rozhodčí exteriéru. Pohled na některé borderky, které se po uběhnutí několika koleček ve výstavním kruhu nacházejí v předinfarktovém stavu, je dost žalostný.
- Vyhněte se příbuzenské plemenitbě. Vedle vlastností, které chcete upevnit se vám podaří posílit a uchovat i všechny případné, třeba i neprojevené, genetické vady a povahové nedostatky.

- Máte-li hezkou border collii a baví vás s ní chodit na výstavy – chodte a vystavujte. Nezapomeňte ji ale také vzít na cvičák a do přírody.
- Nekupujte štěně pouze na základě fotografie nebo prvního dojmu. Všimněte si, jak se chovatel o štěňata a fenku stará a v jakých poměrech vyrůstají. Zda jsou štěňata správně socializovaná. Zda mají dostatek různorodých podnětů. Zda mají vyšetření na CEA. Prvních pět týdnů v životě štěněte je rozhodujících pro tvorbu nervových spojení v jeho mozku. Sedmý a osmý týden je důležitý pro navázání se na majitele. Dělejte testy vloh (viz předchozí Borderholiky). Koupíte-li psychicky zanedbané (i když jinak na první pohled zdravé a čilé) štěně, nedivte se pak, že mu musíte při výcviku věnovat mnohem více času a výsledky nebudou nikdy takové, jaké by mohly být. Odolejte pokušení „zachraňovat“ štěně z chovatelových rukou a podmínek v nichž u něj žije.
- Používáte-li pro označení chovu nebo psa termín „pracovní“, rozmyslete si dvakrát o čem mluvíte nebo píšete. Sport (i záchranářský a služební) není pro border collii práce. Na druhou stranu - sportovní úspěchy našich členů jsou skvělé a nepřehlédnutelné a zaslouží si náš obdiv a uznání.

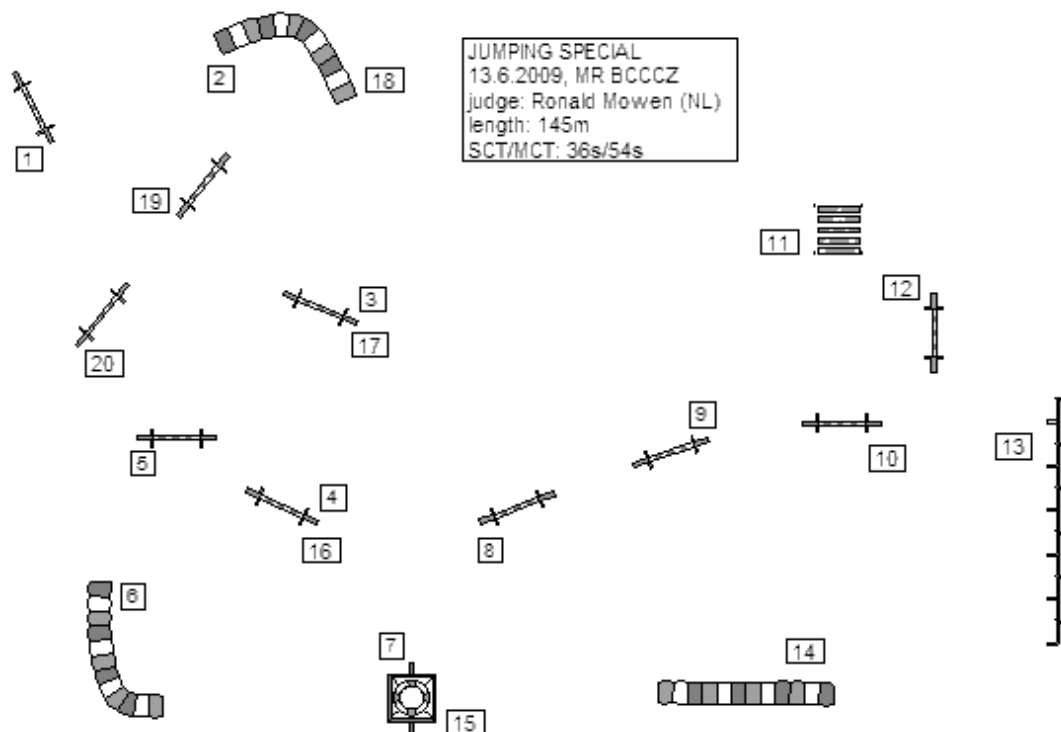
MR BCC CZ v Agility

(KaTachyon)

Mistrovství borderek se účastním od té chvíle, kdy byla ještě součástí obyčejných závodů v Komořanech. Následující ročníky nebyly mezi závodníky moc populární, možná proto, že byly jen jednodenní a kvůli uzavřené společnosti jednoho plemene se nepořádaly žádné zkoušky. Honza Smoček se ovšem po skvělém zážitku v Holandsku na Border Collie Classic vrhl do pořádání bezvadných dvoudenních závodů s mistrovskými i doprovodnými soutěžemi. Kromě účasti zahraničních závodníků jsme byli poctěni i zahraničními rozhodčími. Loni to byl Bernd Hüppe, který bude letos posuzovat MS, teď přijeli Carl de Rouck a Ronald Mouwen, na které jsem se těšila už týden před mistrovstvím.

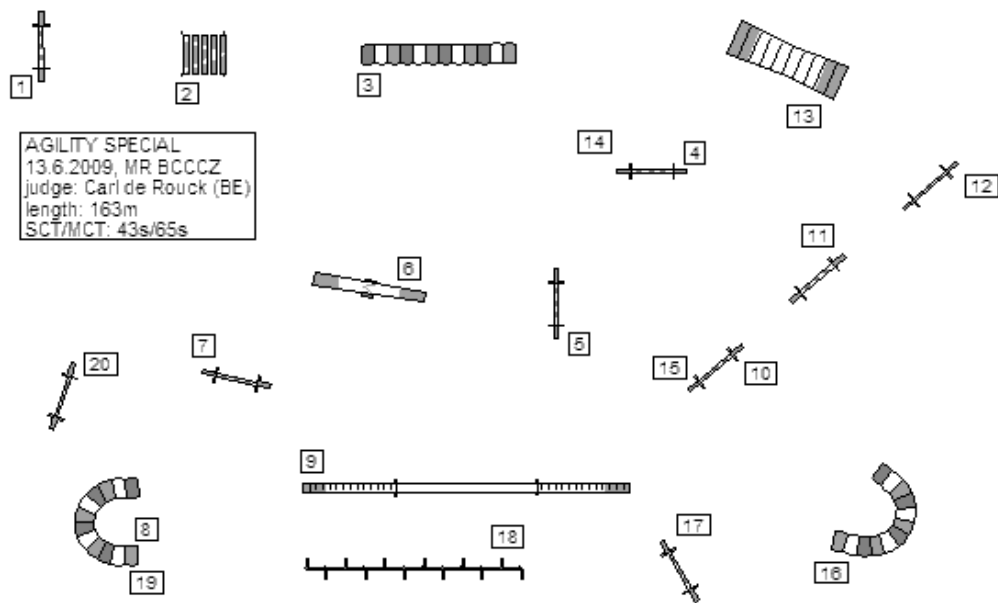
Rozhodčí pro mě osobně také byli největším zážitkem. Ronalda Mouwena (mimo jiné je veterinář) sleduji od chvíle, kdy jsem četla jeho články o působení různých sil v agility (**Loads in Agility**), takže jsem napjatě očekávala, jak budou vypadat jeho parkury, jejichž cílem je " *testování psa a psovoda v dovednostech agility*", *stále majíce na mysli, že cílem je vyzkoušet schopnosti psa v oblasti agility, ne obedience. Proto je část mého parkuru postavena tak, aby prozkoušela, co umí pes. Skvělý pes (fyzicky i psychicky) pak bude mít možnost ukázat své silné stránky a nahnat oproti zbytku drahocenné vteřiny*", jak psal na **stránky mistrovství**. A opravdu mě hned při stavbě prvního **Jumpingu Speciál** nezklamal. Nejen, že to byl parkur dost obtížný, ale především hned upozornil pomocníky, že chce mít tyčky na horní hranici povolené výšky a první tyčku ve slalomu si vyžádal žlutou místo červené. Někoho to překvapilo, ale ve svých článcích jasně uvádí, že nižší rychlost (způsobená nutností soustředit se na vysoké skoky) je pro psa bezpečnější. Stejně tak dobře ví, že psi červenou vidí jako zelenou (lépe řečeno že obě vidí jako šedou), takže se mohou na žlutou tyčku mohou lépe zaměřit (ne že by to při jeho stylu náběhu moc týmům pomohlo). Parkur nebyl zas tak těžký, jen měl nepříjemnou vlastnost, že se pes snadno dostal mimo ideální dráhu a psovod byl také dost mimo, než aby psa srovnal zpět. S Wayem jsme tam

přesně na tom bojovali, spadly mu i tyčky, takže jsem se zkusila u slalomu utrhnout a dát si trochu náskok, ale Way to před koncem nevydržel a vypadl v desáté tyčce. Už jsem to ani neopravovala.

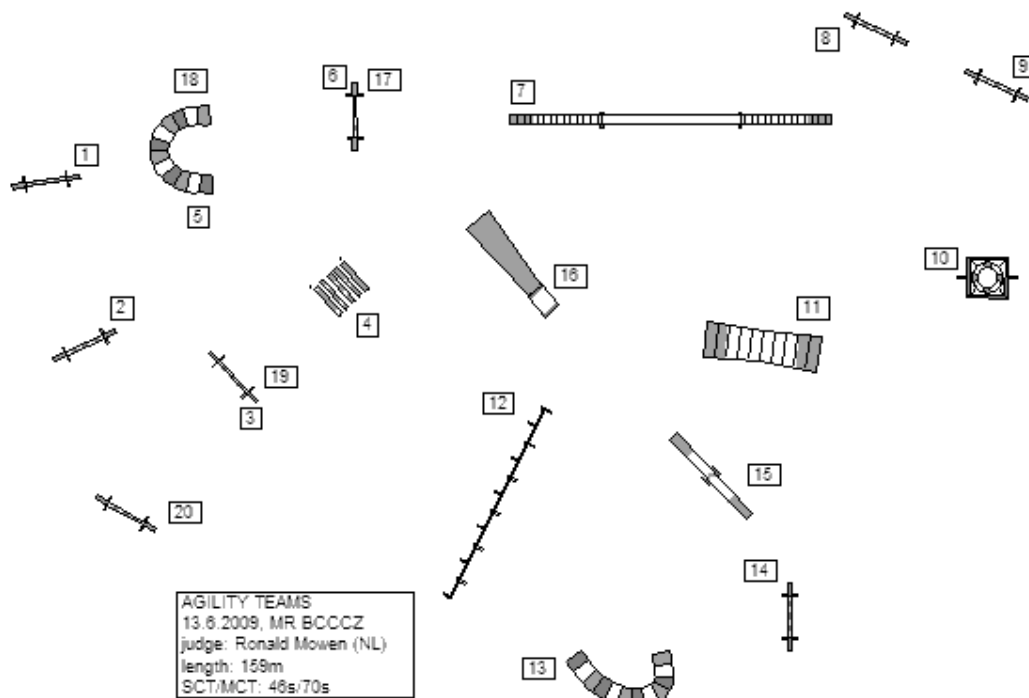
Moc ráda jsem stavěla tratě s rozhodčími. Carl měl zvláštní způsob měření délky parkuru - prostě si to krokoval a svůj krok pak vynásobil koeficientem, aby dostal metry. Vím to, protože mi délky diktoval do mobilu a vypočítávala jsem mu podle toho standardní a maximální čas. Byl pořád veselý, stejně jako Ronald stavěl parkury tak, že jen chodil s tyčkami a tím, jak je položil na zem, ukazoval, kde překážka začíná a kterým směrem vede (dvě tyčky do T - "horní" byla pro hranu překážky a "nožička" pro směr), takže pomocníci jen pobíhali s překážkami, zatímco on pokračoval dál. Když měli startovat Oldies, byl první závodník už na startu, Martina hlásila další a Carl si povídal s Ronaldem. Po chvíli jsem z toho znervózňela, tak jsem k nim přiběhla a zeptala se, jestli můžeme začít. Carl šel s úsměvem do parkuru a Ronald se mu smál. Obrázek si o něm můžete udělat i z toho, že se ho při stavbě Martina chtěla na něco zeptat a volala na něj "Mister judge", načež jí odpověděl "Mister judge is fine, but I prefer Carl".

Carl de Rouck postavil hodně jednoduchý **Agility Speciál**, rozlitaný a prostorný, tak akorát pro dlouhonohé borderky. Pan Čečna hned na začátku vymyslel bezva věc - nebude zatáčet a po #4 šel rovnou na #15. Potom mi ještě skočil zónu na áčku, tak jsem to zabalila. Přitom na tréninku v pátek večer chodil áčka moc pěkně, mrzí mě, že se nedokáže při závodě dost soustředit.

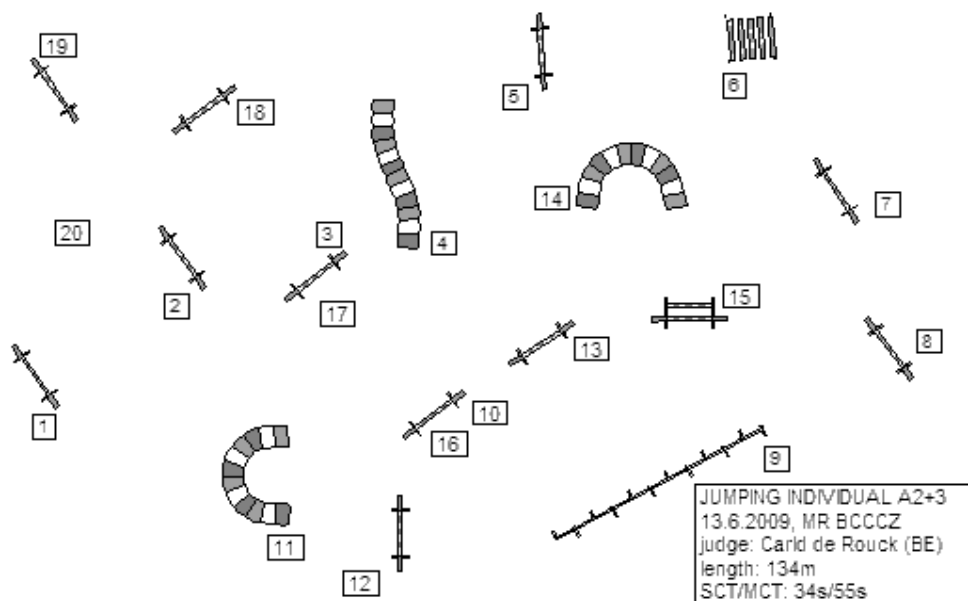

Běhaly se dva parkury současně, mistrovství jednotlivců bylo rozdělené na A1 a A2+A3 týmy, aby si mladší mohli zadivošit na otevřenějších tratích, bohužel družstva byla namixována různě a když někomu vyšlo, že by se měl rozdvíjet, starty se různě přesouvaly a prohazovaly, až z toho byl nepříjemný zmatek. To je jedna z mála věcí, které bych na pořádání kritizovala.

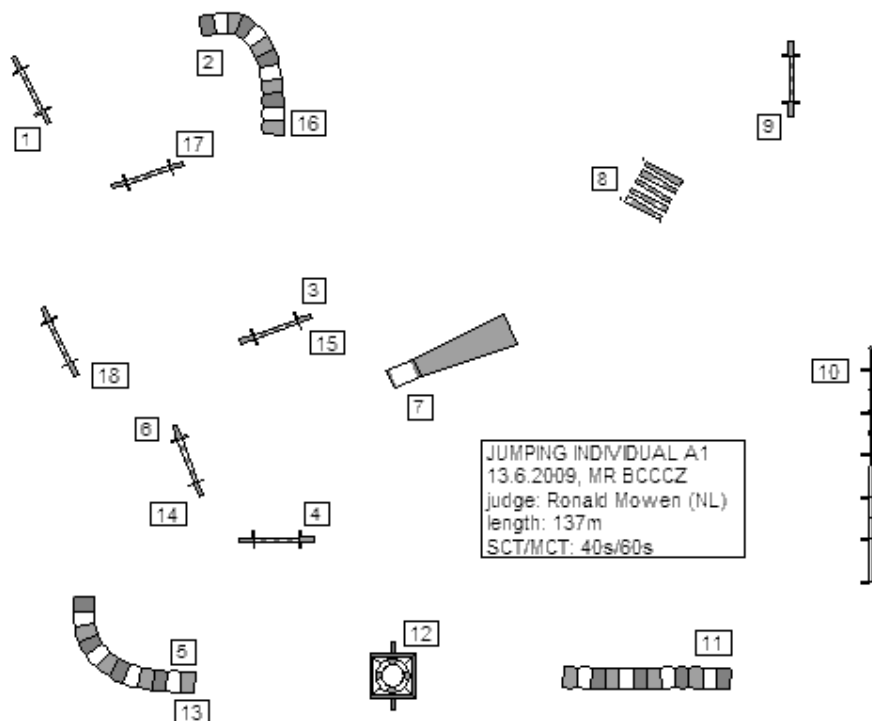
Tým jsme měli s tátou a Janou Neumannovou, která má Aceho bráchu Arčíka. Way předvedl svůj obvyklý výstup, moc se nám nedařilo. Ronald postavil opět celkem neobvyklý parkur (alespoň já na tenhle styl nejsem zvyklá), ne těžký, ale také ne moc bezchybný. Táta s Janou bojovali dobře, ale v tříčleném družstvu jedna diskvalifikace bohatě stačí.

Jumping jednotlivců jsme měli s jedničkami rozdělený, nám ho stavěl Carl. Začátek byl běhavý, vzadu jsme museli psa provlékat mezi #7 a #8, hodně týmů to řešila frontcrossy, já jsem dala přednost dvěma RC před #7 a #8. Tunel po slalomu byl dost blízko, možná ještě trochu blíže, než to mám na nákresu, protože pes vlastně nešel do bližší díry, takže nebylo potřeba dodržet pětimetrovou vzdálenost. U následující sekvence jsem se snažila držet uvnitř pentagonu, Greg nedoporučuje vedení ob překážku, ale bylo tam tak málo místa, že jsem měla co dělat, abych se zvládla provléknout a zároveň sledovat psa i překážky.

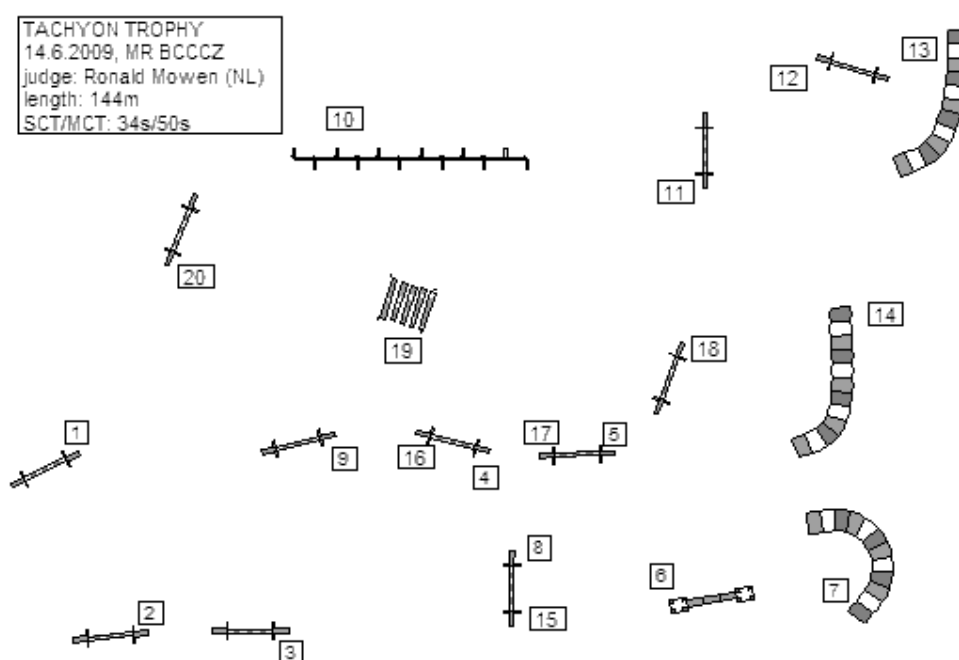

Tady je parkur **jedničkářů**:

Celý den mi bylo příšerně zle, už pár dní jsem měla nějakou chřipku, třeštila mi hlava, teklo mi z nosu a trápil mě kašel. Brzy jsem to zalomila a šla spát, takže jsem přišla o večerní program. Alespoň druhý den mi bylo trochu lépe.

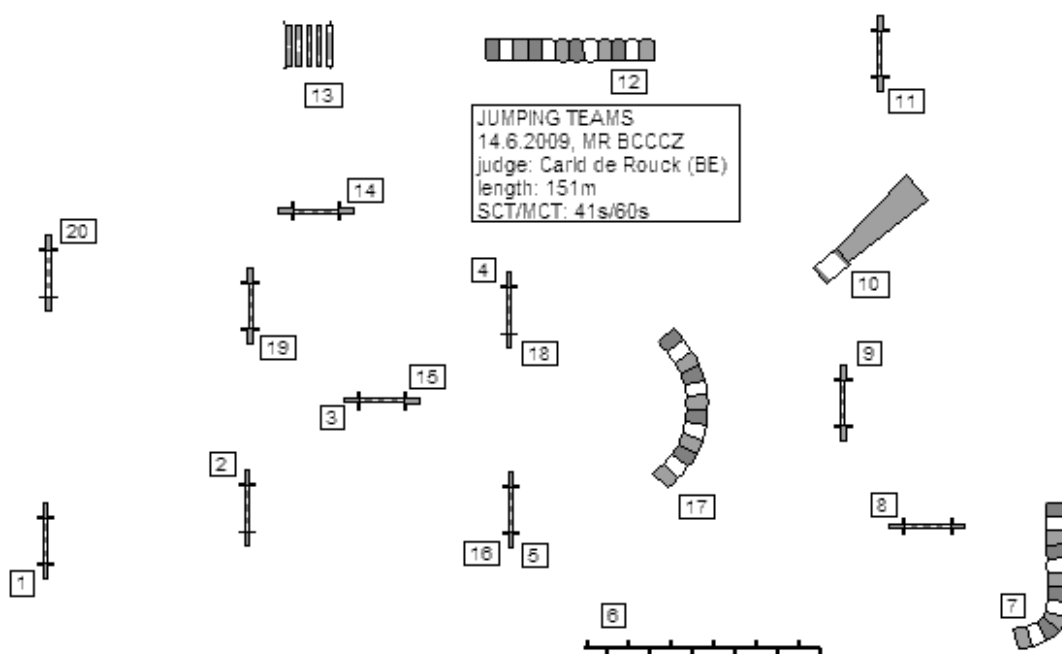
Wayovi bylo v sobotu šest let. Trochu jsem doufala, že se mu zadaří na **Tachyon Trophy**, závodu pojmenovaném podle psů rychlejších než světlo, ale nepodařilo se. Way měl prostě náramnou náladu, pořád mi mířil někam jinam, než jsme měli jít, a pak se hrozně divil, že ho odvolávám. Na svém prvním mistrovství před třemi lety kupodivu vyhrál, teď uspěl Radek s Laky, který mimochodem celý víkend sbíral, co se dalo. Parkur se mi jinak velmi líbil, byl běhavý, ale ne zcela bez pastí. Jedna méně nápadná spočívala v překážce před slalomem, při prohlídce jsem záviděla některým lidem, že můžou psa vytlačit tak blízko k překážce, aby měl pes rovnější náběh na slalom, a pak jsem při sledování jejich běhů pochopila, že psi skutečně překážku skočí, jen s tím psůvodi nepočítali.

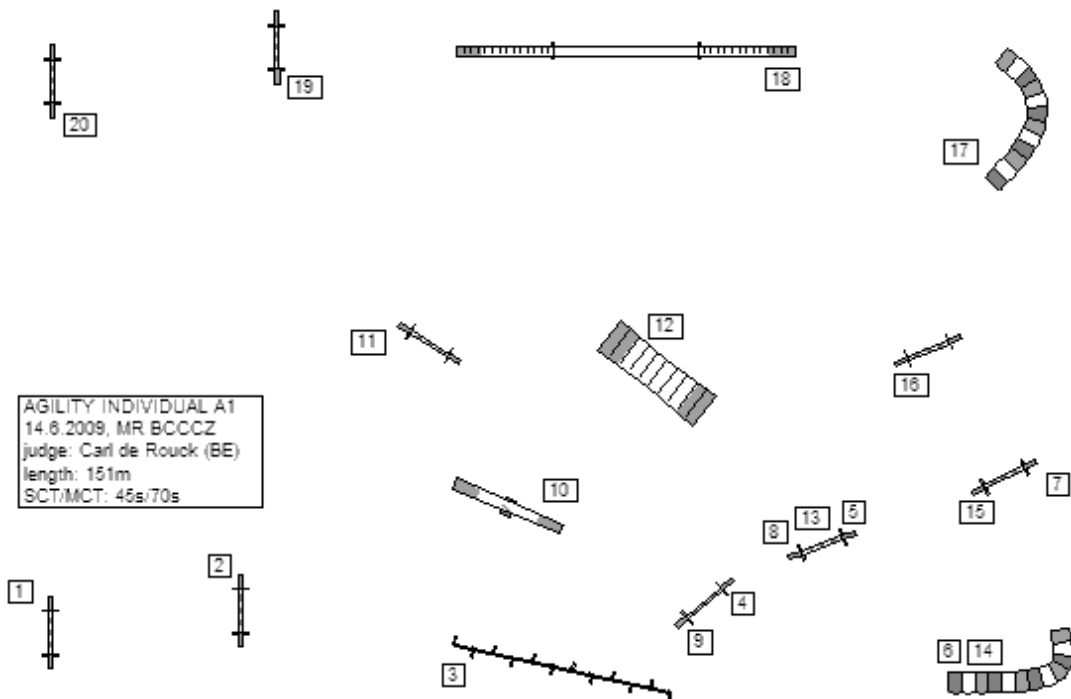
Byla to právě prohlídka tohoto parkuru, kde jsem pochopila něco z povahy českého agilitáka. Představte si nějakých sedmdesát lidí, jak se pohybují na jednom parkuru, navíc tenhle byl postavený tak, že člověk jen prolétl slalomem a většinu času se zdržoval uprostřed skokovek. Já ten parkur stavěla, a přitom jsem při prohlídce neměla ponětí, kde mám hledat následující překážku. Přesto tam lidé vesele chodili pořád dokola, nikdo se nad tím ani nepozastavil. Mně to ale přišlo zbytečné, tak jsem se jednoduše sebrala a šla se zeptat Martiny, jestli by nebylo možné lidi rozdělit, abychom se lépe vešli. Samozřejmě to problém nebyl, Martina vyzvala, aby si šlo tak 30 lidí na stranu a hned bylo mezi překážkami volněji. Provolávaly se výkřiky jako "Hurá" a "Sláva", ale mě zarazilo, že to za a) buď nikomu nevadilo (pak jsem ale nechápala ty výkřiky), b) nikoho nenapadlo se zeptat. Asi nikdo není tak drzý, aby šel otravovat pořadatele.

Finále závodu družstev se opět běhalo zároveň s finalem jednotlivců. Pořadí závodníků obou běhů se mělo odvíjet podle výsledků v prvním kole, ale protože někteří členové družstva běželi v jednotlivcích, opět docházelo k různým posunům, přesunům, výpadkům a nahrazování. Vzhledem k tomu, že si připravuji psa tak dvacet až patnáct psů přede mnou, mě tyhle čachry dost vytáčely. Nakonec jsme se hnali na start tak trochu v panice, protože tým

před námi náhle vypadl (po doběhu jsme zjistili, že stál celou dobu u startu, jen se tak nějak zapomněl ohlásit, že je připravený startovat). Chtěla jsem s Wayem zkusit odložení, ale výsledek byl prachbídný, jednak na mě koukal v šoku, co jsem to řekla za povel, pak se zřejmě rozhodl, že nesmysly se musí ignorovat, a vyrazil beze mě. Výsledek byl děsivý oblouk, nějaké ty tyčky a ještě odmítnutí před dálkou. Dálka byla skutečně vtipná překážka, odmítnutí mě tam nepřekvapilo, protože potkalo spoustu týmů. Hlavní otázkou bylo, jak najít optimální rovnováhu mezi signály pro zpomalení a stažení za dálkou a signály pro pohyb vpřed k dálce. Většina psů měla ve zvyku se ohlédnout po tunelu za psovodem a dálku minout a kdo hnál naopak psa dopředu, ten měl velký oblouk. Elegantních řešení by se našlo jako máku.

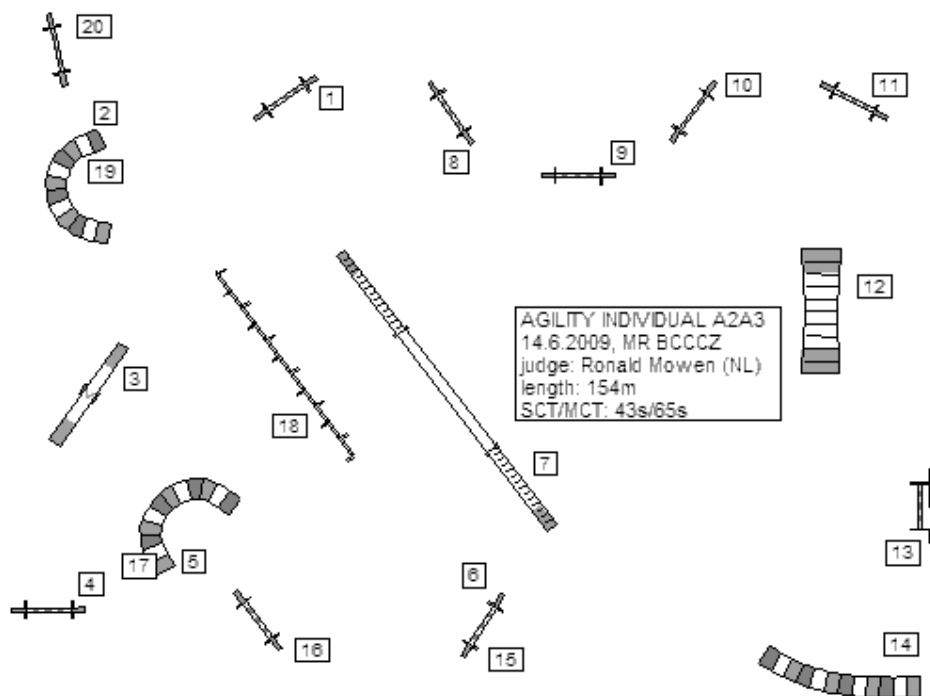

Jako první z **finále jednotlivců** běželi jedničkáři. Carl jim postavil lehoulinkou trať, která ale některým stačila dost na to, aby se pořádně zapotili. Jak se blížily nejlepší pozice, atmosféra houstla, sedm týmů bylo po jumpingů bez trestných bodů, ale člověk ví, že musí vždycky běžet naplno. Jako diváci jsme si užívali opravdu excelentní výkony, je to radost dívat se na mladé a sebevědomé psy. Opravdu smůlu měla Pavlína Tomešková, která startovala z prvního místa, rozhodčí sice hvízdal, že je připravený na start, ale nervozita začátečníka u ní zapracovala a nepočkala si, až jí z cesty na první překážku uhne gate steward, a fena se mu vyhnula včetně překážky. Sice v běhu pokračovaly, ale chyby se pak už jen kupily.

Do finále agility jsem šla devátá z patnácti čistých psů, což nebylo špatné umístění, ale vzhledem ke konkurenci a Wayovým děsivým výsledkům jsem teoreticky moc šancí na umístění neměla. Jenže já už běhám spoustu let a za tu dobu jsem viděla hodně mistrů, kteří byli po prvním kole zdánlivě nezajímaví. Navíc umím přeci jen celkem odhadnout svoje schopnosti, kdysi dávno jsem Tondovi Divišovi vysvětlovala, že mám na MEJi šanci ještě vyhrát (v jumpingu jsem byla čtvrtá se ztrátou několika sekund na prvního), když poběžím agility určitým způsobem, a přestože on se na mě díval skoro soucitně, měla jsem skoro pravdu (první místo mi uteklo o 0,07s). Můj styl běhu by se dal nazvat "na jistotu" (táta říká "na zbabělce"), nebo také "na umístění", minimálně v českých podmínkách. Ale to hlavní, co jsem chtěla, byl čistý běh, abych sobě a Wayovi mohla zase věřit, že když se na něčem domluvíme, tak to taky uděláme.

Už první skokovka dávala tušit zajímavý parkur. Při prohlídce jsem jednu z Litevek upozornila, že se chystá jít z druhé strany, což mi hned zvedlo náladu (vázně se těším na Border Collie Classic). Nakonec jsem parkur běžela tak, jak jsem si ho naplánovala, před kladinou jsem dělal top spin (ale jen takový vlašný), za kladinou jsem se obávala vlásenky z tupých úhlů, kterou jsem měla narozdíl od klasických frontcrossů naplánovanou na rearcrossy, ale kupodivu všechno klaplo podle plánu. U áčka se s hanbou přiznávám, že jsem na Wayne zařvala "stop", místo abych se pokoušela o sbíhanou zónu, takže zaraženě áčko splazil. Před slalomem jsem se při prohlídce strašně dlouho rozhodovala, zda na pravou ruku stahovat, nebo si počkat v prostoru a Wayne do slalomu točit před sebou. Vzpomněla jsem si ale na Gregovo pravidlo "když můžeš vytlačovat, vytlačuj" a vážně to pěkně klaplo. Ke konci slalomu mi začalo docházet, že jsme už skoro v cíli a zatím bez chyby. Do tunelu jsem Wayne nahnala na pravé ruce a nevypustila jsem cíl, ale opět jsem zvolila vytlačení levou rukou. Takhle postavená překážka v cíli svádí psa k tomu, aby ji minul, pokud ho psůvodenenave, což pár týmů potkalo.

Je to ostuda všech týmů přede mnou a za mnou, že udělaly chybu, jinak mohly být snadno na bedně. Nakonec jsme jen dva s Radkem Liškou doběhli obě kola čistě, třetí byla Lucka Konečná s jednou chybou, na krásném pátém místě se umístila Jana Lejsková s Chelsem, která měla z prvního kola chybu, ale agility pak zaběhla excelentně.

Poslední se běželo **finále Speciálu** (bohužel mě potom už zaměstnalo balení a odjezd, takže jsem bez nákresu) pro deset nejlepších psů ze sobotních speciálních běhů + Tachyon Trophy. Já jsem se do nejlepší desítky nikdy nedostala, ale Bára se Skipem běhali celý víkend moc pěkně a tak do finále postoupili. Byl to opravdu pěkný parkur od Ronalda Mouwena, už na třetí překážce byla past, dívat se na výkony těch nejlepších byl opravdu adrenalin. Krásně běžela Iva Kremláčková, bez chyby až do předposlední překážky, kde pes udělal školáckou chybu a místo těsné otočky skočil překážku zpátky. Lucka Konečná si s Izzy vynahradila chybku v mistrovském agility a s krásným časem (ještě lepší měl Martin Nehyba s Fibi, ale s pěti trestnými body) vyhráli. Bára se Skipem zabojovali, zaběhli bez chyby, ale kvůli Skipově nezkušenosti (začal závodit letos na jaře) čas vyšel až na čtvrté místo. Každopádně to příští rok vypadá dosti slibně.

Už se těším na Border Collie Classic v Lucembursku, za rok na shledanou.

FLYBALL V ROCE 2009... A CO NÁS ČEKÁ V ROCE LETOŠNÍM...

(Šárka Seemannová)

Rok 2009 je už dávno za námi – většina z nás se už nemůže dočkat až roztaje sníh a až začne další flyballová sezóna... co se ale ještě naposledy ohlédnout, jaký že ten loňský rok s tenisáky a flyballovými drahami vlastně byl?

Na začátku sezóny 2009 došlo k poměrně významné úpravě českých flyballových pravidel, která vstoupila v platnost 1. 1. 2009. Největšími změnami byla úprava výšky překážek, dále možnost registrace českých družstev, způsob zařazování družstev do turnaje a další. Aktuální znění pravidel je vždy k dispozici na stránkách Flyball Clubu ČR.

Ještě než začala samotná turnajová sezóna, proběhla dvě školení nových flyballových rozhodčích a jako každý rok, schůzka stávajících rozhodčích, na které došlo k osvěžení jejich znalostí flyballových pravidel tak, aby byli všichni na nadcházející sezónu dobře připraveni. A pak už se mohlo začít závodit...

Jako obvykle, dá se říci tradičně, jsme začínali mezinárodním dvoudenním turnajem **Eager's Cup**, který se konal v termínu 9. – 10. 5. 2009. Místem konání byl také již tradičně kynologický areál v Trmicích, Ústí nad Labem. Tento závod máme moc rádi, koná se v příjemném prostředí, všichni jsou natěšení po zimní odpočinkové pauze na první turnaj sezóny a navíc se na něm většinou setkáme s našimi zahraničními flyballovými přáteli. V roce 2009 přijelo

na Eager's Cup sedm zahraničních družstev z Polska, Maďarska a Německa a celkem se turnaje zúčastnilo 18 družstev ve třech divizích. Podrobnou reportáž o tomto turnaji si můžete přečíst ve čtvrtém čísle třetího ročníku časopisu *Psí sporty*. Prvním turnajovým vítězem se v roce 2009 zaslouženě stalo severočeské družstvo Lavina, které si na tomto turnaji hned na začátku sezóny vylepšilo svůj rekord na 18,35 sekundy. Nejlepší čas na turnaji zaběhlo družstvo Hop Trop Prague a jeho hodnota byla 18,20 sekundy. Byly to pěkné výsledky a důležitý impuls pro vrchol sezóny, který v roce 2009 přišel velmi záhy.

Mistrovství Evropy 2009, Beerzel, Belgie – termín 29. – 31. 5. 2009. Jak sami vidíte, datum konání jedenáctého ME bylo skutečně velmi brzké... obvykle se koná ME až v průběhu letních měsíců, většinou v červenci – rok 2009 byl tímto trochu výjimečný. Ne všechna družstva tak dokázala nabrat optimální závodní formu, nicméně termín byl pro

všechny shodný a tedy boje na tomto klání spravedlivé. Mistrovství se zúčastnilo rekordních 71 družstev z 9 evropských zemí a nejvíce zástupců zde měli domácí Belgičané a dále Britové (oba státy po 18 družstvech). České zastoupení bylo v podobě sedmi družstev a nutno říci, že jsme rozhodně neudělali v Belgii ostudu. Česká družstva závodila ve druhé, čtvrté, páté a sedmé divizi a ve všech těchto divizích obsadila alespoň jednu medailovou pozici – v páté divizi dokonce druhé i třetí místo. Podrobné

výsledky našich družstev jsou k dispozici na webu Flyball Clubu ČR a pěkný článek o tomto mistrovství najdete v časopise Psí sporty 5/2009. Největším úspěchem českých družstev na ME 2009 bylo bezesporu 3. místo ve 3. divizi a posun českého rekordu na hodnotu 17,94 sekundy – poprvé v historii českého flyballu pod 18 sekund, který v Belgii zaběhlo pražské družstvo Hop Trop Prague. Mistrem Evropy se po nervy drásajícím boji a po opakovaném finále, stalo belgické družstvo Jolly Jumpers. Potvrdili tak svůj mistrovský titul, který získali i rok předtím při konání ME v České republice.

Turnaj ve Weidenu, Německo, 6. – 7. 6. 2009. Tohoto turnaje se zúčastnila jen dvě česká družstva – Lavina a jihočeská Alea – tým naděje. Přestože reprezentace České republiky na tomto turnaji byla početně malá, o to příjemnější byl výsledek – česká družstva se totiž spolu utkala o první a druhé místo, kdy po opakovaném finále nakonec Lavina získala první a Alea druhé místo.

Červnový **Turnaj sladkých nadějí** konaný 27. – 28. 6. 2009 byl jako obvykle věnovaný zejména našim začínajícím závodníkům. Formou závodu dvojic běhajících na shoot, nebo box, mohou začínající flyballáci nasbírat své první závodní zkušenosti a nasát pravou závodní atmosféru. S přibývajícím roky konání této akce zájemců o závod dvojic přibývá, a proto byl v roce 2009 turnaj poprvé rozložen do dvou dnů, kdy celý první den byl plně věnován právě závodníkům - začátečníkům. Mezi začátečníky suverénně vyhrála dvojice Flip a Bree z pražských The Rebels a druhý den, v samotném Turnaji sladkých nadějí vyhrálo další pražské družstvo Hop Trop Prague s nejlepším časem turnaje 18,13 sekundy.

A máme zde prázdninové období, během kterého se opět již tradičně koná **Otevřené mistrovství BCCCZ ve flyballu**, vždy v Brně a v roce 2009 v termínu 2.8. A jako vždy při tomto turnaji, i v roce 2009 bylo pekelné vedro. Obvykle bývá toto mistrovství v porovnání s jinými turnaji z důvodu prázdninového termínu méně obsazené – v roce 2009 však nastoupilo k letnímu flyballovému klání hned 14 družstev, z toho jedno zahraniční z Polska. I přesto, že panovalo nepříjemné horko, podařilo se družstvu Lavina v posledním dopoledním běhu posunout český rekord na novou hodnotu 17,91 sekundy. Bohužel však po přeměření

všech povinných parametrů dráhy a boxu nebyl tento rekord uznán z důvodu nedostatečné funkčnosti boxu, který nevystřeloval míčky tak daleko, jak předepisují platná pravidla. I přes tuto nepříjemnost a zklamání pokračoval turnaj odpoledními boji, které nakonec dotáhlo do vítězného konce družstvo Hop Trop Prague, které Lavinu porazilo jak v semifinálových, tak finálových bězích. Kompletní výsledky všech turnajů, včetně tohoto, je možné najít na webu Flyball Clubu ČR, www.flyball.cz

A přišel podzim a s ním opět tradičně – **Mistrovství ČR ve flyballu** – termín 6. 9. 2009, místo konání Mladá Boleslav, výstaviště Krásná Louka. V loňském roce za účasti pouze těch družstev, která se na Mistrovství kvalifikovala v průběhu čtyř turnajů zařazených do Purina Proplan Cupu. Takových družstev bylo dvanáct, nakonec se však zúčastnilo Mistrovství „pouze“ jedenáct družstev – všechna v jedné divizi. Tento systém dával všem šanci pokusit se o boje o přední místa, tedy s trochou štěstí i o mety nejvyšší, a to pro všechna družstva bez rozdílu. Zápolení to bylo velmi namáhavé, zvláště v případě, že se některý rozběh nepovedl a družstvo muselo o své setrvání v turnaji bojovat s více soupeři, s některými dokonce opakovaně... odpolední vyřazovací způsob na dvě prohry je však nemilosrdný a nakonec po nervy drásajících semifinálových bojích, kde vybojovalo třetí místo družstvo The Rebels I, následovalo finále mezi pražskými Hop Trop Prague a jejich velkým soupeřem, severočeskou Lavinou. Lavina byla tentokrát tím šťastnějším a zcela zaslouženě, poměrem 3:1 ve finále, vybojovala první místo a stala se tak poprvé v historii českým flyballovým mistrem. Nejlepší čas dne, 18,11 sekundy, zaběhnuté družstvem Hop Trop Prague během dopoledne, bohužel nevylepší český rekord – atmosféra Mistrovství někdy dokáže favority tak trochu „svázat“ a někdy také chybí ta pomyslná troška štěstíčka... Jak Lavina, tak Prágové svými výkony na časy pod osmnáct sekund mají, ale tak už to ve sportu chodí – někdy se daří a někdy vše nevyjde zcela podle představ – což se Prágům na tomto turnaji zcela potvrdilo. Podrobnou reportáž o Mistrovství i o Otevřeném mistrovství BCCCZ si můžete přečíst v Psích sportech, čísle 6/2009.

Sezóna však Mistrovstvím ČR ještě neskončila – čekal nás poslední turnaj sezóny – turnaj s názvem **Rychlejší než vítr**, místo konání Mělník v termínu 11. října 2009. Šlo o první ročník tohoto turnaje, který byl jako čtvrtý turnaj zařazen v roce 2009 do Českého poháru, Purina Proplan Cupu, spolu s Eager's Cupem, Turnajem sladkých nadějí a Otevřeným mistrovstvím BCCCZ. Říjnový termín konání turnaje nás mohl potrápiti deštivým počasím, což se nakonec i stalo, naštěstí však jen v několika přeháňkách, takže s krátkými přestávkami

mohl být poslední turnaj sezóny zdárně dokončen. Na konci sezóny mívají družstva svou maximální výkonnost, psi mívají za celou sezónu „naběháno“ a jsou ve své vrcholné kondici... navíc, poslední turnaj již nebývá vrcholnou akcí jakou je Mistrovství Evropy nebo Mistrovství ČR a družstva jsou tedy většinou v naprosté psychické pohodě. To vše nahrává perfektním výkonům, posouvání jak rekordů družstev, tak i rekordu národního – tím vším se jednoznačně mělnický turnaj vyznačoval. Ve dvou divizích zde

soutěžilo celkem třináct družstev, z toho v první divizi družstev šest. Za to, jaký pokrok opět udělal český flyball v roce 2009 mluví skutečnost, že všechna družstva v první divizi měla vstupní časy pod 19ti sekundami. Přitom v roce 2008 běhala takové časy pouze tři česká družstva – z nichž bohužel nejrychlejší družstvo Hop Trop Dreams po sezóně 2008 svou činnost přerušilo. Do sezóny 2009 šla tedy pouze dvě družstva – Hop Trop Prague a Lavina – se zaběhnutými časy pod 19 sekund a na konci této sezóny běhala pod 19 sekund hned čtyři družstva a další dvě se těmito časům přibližovala... je to úžasný posun ve výkonnosti během pouhé jedné sezóny a už se moc těšíme, kam se výkonnost posune v roce 2010. Na turnaji Rychlejší než vítr byl hned dvakrát pokořen český rekord – ve svém prvním dopoledním rozběhu jej posunulo družstvo Hop Trop Prague na hodnotu 17,74 sekundy, tj. o dvě desetiny lepší čas než ten předchozí, zaběhnutý na Mistrovství Evropy 2009 (17,94 sekundy). V odpoledních bězích se i družstvu Lavina podařilo prolomit předchozí český rekord – Lavina zaběhla 17,88 sekundy a je úžasné, že se hned dvě česká družstva dostala během jedné sezóny na časy pod 18 sekund – poprvé v historii českého flyballu. Celkově turnaj Rychlejší než vítr vyhrálo družstvo Hop Trop Prague, kdy ve finále porazilo poměrem 3:0 svého největšího soupeře, družstvo Lavina. Podrobnou reportáž o průběhu tohoto turnaje si můžete přečíst opět v časopisu Psí sporty, tentokrát v čísle 1/2010. A tímto turnajem jsme se s flyballovou sezónou roku 2009 definitivně rozloučili.

Uvedla jsem zde většinu turnajů, kterých se česká družstva v loňském roce zúčastnila a omlouvám se, pokud jsem nezmínila některé menší zahraniční turnaje, kam se také někdo z Čech vydal – v tomto článku šlo o shrnutí loňské flyballové sezóny a připomenutí největších úspěchů, kterých český flyball v roce 2009 dosáhl.

I letos se budeme věnovat výchově nových rozhodčích, našim stávajícím rozhodčím, úpravě pravidel, začátečnickům a samozřejmě přípravě veškerých turnajů a průběžné práci na výkonnosti našich družstev tak, aby i sezóna 2010 byla krásným sportovním zážitkem pro nás všechny dvounohé i čtyřnohé flyballové nadšence. Z níže uvedeného přehledu akcí je patrné, že je na co se těšit... přeji všem flyballákům, ať jim to v roce 2010 dobře běhá!

Podrobný kalendář akcí včetně propozic je na stránkách Flyball Clubu ČR www.flyball.cz

Termín	Turnaj
8. - 9. 5.	Eager's Cup , Trmice, Ústí nad Labem*
22. 5.	M.E.D.'s Trophy , Plzeň*
19. - 20. 6.	Turnaj sladkých nadějí , Praha - Letňany*
2. - 4. 7.	12. Mistrovství Evropy , Belgie, Brecht
8. 8.	Otevřené mistrovství BCCZ , Brno*
14. - 15. 8.	Happy míček , Litoměřice
5. 9.	7. Mistrovství republiky , Mladá Boleslav
25. 9.	FB turnaj Liberec*

* turnaj je součástí Českého flyballového poháru - Purina Pro Plan Cupu 2010

Jak se lítá v České republice?

(Michaela Andrová)

Ačkoliv je dogfrisbee v České republice teprve mladým sportem, velmi rychle si získalo své příznivce a každým rokem jich přibývá stále více. O co v dogfrisbee jde? Zkráceně řečeno, lidé hází svým psům plastové disky. Pokud se vydáte na závody, setkáte se s dvěma typy soutěží. Jedním z nich jsou distanční soutěže, druhým freestyle. Základní rozdíl je ten, že při distančních závodech házíte pouze jedním diskem a pes běhá pouze do jednoho směru. Ve freestylu máte více disků. Je to sestava složená z různých prvků za doprovodu hudby. Každý si může vybrat, co mu nejvíce sedí. Distanční závody se dělí ještě dále. Quadruped je soutěž, kde se hází co možná nejdál. Při minidistance se tým ve dvou kolech snaží získat co nejvíce bodů. Ty se počítají podle toho, v jaké zóně - vzdálenosti pes disk chytí. V Timetriálu jde o čas. Pes musí co nejrychleji chytit dva disky za sebou. A dogartbee je především o hráčově přesnosti, něco na způsob šipek. Za platný pokus se počítá vždy jen takový hod, kdy pes chytne disk ze vzduchu.

České souboje

Loňský rok byl pro české dogfrisbee přelomový. Třetím rokem zde proběhl Dog Chow DiscDog Cup – pohárová soutěž složená z několika závodů. Pořadatelé závodů si zaslouží pochvalu. S organizací si v loňském roce poradili vždy výborně. Postupně získávané zkušenosti byly tedy znát nejen na závodnicích. Úroveň všech závodů se velmi zvedla i po organizační stránce. Zahraniční účast na našich závodech je toho jen důkazem.

Konkurence je stále větší. ☺ Výkony se lepší jak ve freestylových, tak v distančních soutěžích, kde minulý rok byly pokořeny téměř všechny rekordy. Padaly především na posledním závodě v roce tzv. Bye-Bye Summer ve Dvoře Králové. Lucka Schönová se svým chodským psem Darrim vylepšila svůj rekord z Mistrovství Evropy na neuvěřitelných 56 metrů. Hned nato se činil i Jakub Štýbr se svou fenkou tervuerena Putee alias Punťou. Hodil 68,5 metrů. U quadrupedu záleží hlavně na hráči, jak daleko je schopný hodit. V distanční disciplíně zvané timetrial však záleží na sehranosti celého týmu. Každá setina vteřiny se počítá. Mezi nejrychlejší tým patří borderka Chelsey a Jana Malinská. Jejich 16,84 sekundy se nebude lehce překonávat. Co dál dodávat? Bylo vidět, že psi mají už něco za tu sezónu nachytáno a lidé už jsou vyházení. Na tyto závody byl přihlášen rekordní počet závodníků. Až se pořadatelé báli, kdy se to všechno stihne. Nakonec však počasí hodně lidí odradilo. Závod se konal v polovině října, kdy už přišly mrazy. Na závodech spí většina z nás pod stany, a tak to asi leckterým sportovním duchem otřásl.

To, že počasí dokáže pořádně zacloumat průběhem závodu i konečnými výsledky, asi nikoho nepřekvapí. Liják, který se spustil kupříkladu na Mistrovství České republiky, které se konalo v Brně, byl však neuvěřitelný. Naštěstí nás zastihl až v polovině druhého freestylového kola. Protože se na závodech ve freestylu v druhém kole soutěží v opačném pořadí, od nejhoršího k nejlepšímu týmu, museli ti nejlepší dokázat, že jsou připraveni opravdu na vše. Vyhrál Jakub Štýbr s belgickou ovčáčkou Punt'ou. Druhá skončila Yvona Andrová s borderkou Chase, třetí Lucie Schönová s kříženkou Dixi.

Kromě již zavedených závodů jsme tu měli i nové závody. V únoru proběhly první halové závody v Hradištku u Sadské- O Frisbee Dědy Mráze. Pro všechny to byla nová zkušenost a myslím, že se osvědčila. V této koňské hale je ideální povrch nejen pro koně, ale i pro psy. Největší její výhodou je, že nepráší. Ve směsi textilie a písku sice občas některému psovi nešel disk ze země sebrat, ale to bylo spíše výjimkou.

Další novinkou byly závody v Ústí nad Labem, tzv. Ústecký psí festival. Až do té doby se v České republice závodilo pouze podle amerických pravidel USDDN. V Ústí jsme poprvé vyzkoušeli i jiné hodnocení. Závody se konaly pod dohledem rozhodčích z Německa Sabine a Marcuse Wolfových, kteří vymysleli pravidla EDDR. Je to taková evropská varianta k americkým USDDN. Základní rozdíl mezi těmito pravidly je, že u EDDR máme 5 rozhodčích. Každý hodnotí celkový dojem a body se dozví hráč i diváci hned po sestavě, jako např. v krasobruslení. V USDDN jsou 4 rozhodčí, každý se soustředí pouze na jednu kategorii (hodnotí se hráč, pes, celkově tým a procento úspěšně chycených hodů) a výsledky se dozvíme až po skončení všech sestav.

Češi v zahraničí

Čeští závodníci už 5. rokem reprezentují naši zemi po celé Evropě. Nutno podotknout, že si nevedou vůbec špatně. V loňském roce vyrazila česká výprava do Polska, Německa, Slovinska, Holandska i Maďarska. Poláci na svých závodech neměli vůbec jednoduché se umístit alespoň na „bedně“ a nakonec i celé polské finále vyhrál český tým Kuba s Punt'ou. Každoročně největším závodem je rozhodně Mistrovství Evropy, které každý rok pořádá jiná země. Předminulý rok jsme se tohoto nelehkého úkolu ujali i my. A nutno poznamenat, že ve srovnání s letošním Mistrovství Evropy, které se konalo u mnohem zkušenějších Němců, jsme v organizaci vyhráli na plné čáře. Německá organizace vážla. Problém byl především s hřištěm, které se zdálo být opravdu malé, navíc téměř ze všech stran ohraničené zeleným plotem. Na původním hřišti nevyrostla pořádná tráva, protože

majitelé zapomněli včas sundat ochranný koberec. Když měla první polovina závodníků minidistance za sebou, pořadatelé překvapivě zjistili, že se všechno na jednom hřišti do tmy nestihne. Zbytek závodníků proto rozdělili a část z nich šla házet na jiné hřiště. Podmínky (povrch a vítr) obou hřišť se však dost lišily. ☺ Ale co. Frisbee závodníci jsou přeci free, a tak je něco takového nemůže zaskočit. I přes některé obtíže jsme si myslím všichni závody výborně užili. Ani zde se české týmy neztratily. U minidistance už potřetí Češi potvrdili, že je jejich doménou. Mistrem se stal Jakub Štýbr se Punt'ou, na třetí místo dosáhl Slávek Příbyl s borderákem Magnetem. Freestylové sestavy byly značně ovlivněny počasím. Po většinu času byla nad hřištěm pořádná „vichřice“. I přesto opět Kuba s Punt'ou, kteří byli letos opravdu ve formě, dosáhli na krásné šesté místo. Hezké a úspěšné sestavy měly i Lucie Schönová s Dixi, Lucie Plevová s Garpem a Yvona Andrová s Chase, kde výslednou známku snížil horší minidistance. V kategorii začátečníků jsme měli své zastoupení v podobě Anety Štěrbové a létajícího labradora Luceho. Na svých teprve druhých závodech obsadili třetí místo. Lucie Schönová se s Darrim stala mistryní v Quadrupedu žen!

To bylo minulý rok. Letos je dogfrisbee sezóna zase o něco plnější. V plánu jsou i neoficiální závody, kde si mohou frisbee vyzkoušet i ti ostýchavější.

Jestli vás dogfrisbee alespoň trochu zaujalo, určitě ho vyzkoušejte. Jestli vás už dávno chytlo, přijďte potrérovat. Semináře a tréninky se nyní pořádají už po celé České republice, v létě se uskuteční i několik dogfrisbee táborů.

Všechny potřebné informace naleznete na www.discdog.cz

Budeme se těšit,

HAHAzení zdar
Michaela Andrová
www.czechblack.com

Dog Chow DiscDog Cup 2010

- 24. - 25.4.** Kirican DiscDog Freestyle (freestyle+ minidistance) – u Olomouce
 - 15. - 16.5.** Nymburk DiscDog Fun Weekend (distanční závody) - Nymburk
 - 12. - 13.6** CZECH DiscDog OPEN - USDDN Qualifier
Mistrovství ČR v dogfrisbee (freestyle+ minidistance) - Nymburk
 - 31.7. - 1.8.** Ústecký psí festival (EDDR freestyle+ minidistance) – u Ústí nad Labem
 - 21. – 22. 8.** HraKra DiscDog Distance Weekend (distanční závody) – Hradec Králové
 - 16. - 17.10.** Bye-bye Summer DDFW (distanční závody) – Dvůr Králové
-

Obedience 2009

(Jana Gibová)

Obedience je v České Republice poměrně nový sport, ale nepochybně se těší velké oblibě. Je to sport, který vyžaduje dobrý vztah psovoda se psem, jednotlivé cviky by měly být prováděny radostně, rychle a přesně. Je nenáročný na prostor a pomůcky, ale poměrně náročný na metodiku a dopilování detailů. Je to sport vyžadující velkou koncentraci psa na psovoda a dychtivost psa pro plnění povelů. A to jsou vlastnosti, které jsou při správném vedení pro border kolie typické a možná i proto se tento sport v řadách majitelů borderek poměrně rozšířil. Cílem tohoto článku není popsat všechny akce, které proběhly v loňském roce, ale spíš poukázat na několik nejvýznamnějších a vyzvednout nejúspěšnější zástupce plemene v tomto sportu.

Loni poprvé měly české týmy možnost kvalifikovat se na **Mistrovství světa v obedience**, které se konalo při Světové výstavě psů 9. - 11.10.2009 v Bratislavě. Kvalifikační podmínky splnily tři týmy - Lucia Stemmerová se psem Bak Fešák, Hana Grundmannová s fenou Cranberry Hardy Horde a Ladislava Richterovala s fenou Cat Ballow Hardy Horde.

Nejlépe si vedla Lucka Stemmerová s Bakem Fešákem, v konkurenci 76 týmů světa se umístily na krásném 36. místě a za sebou nechali i několik soupeřů zvučných jmen. Na jejich výkon byla radost pohledět, Bak ze sebe dokázal vydat maximum, jeho výkon byl radostný, rychlý a jenom s drobnými nepřesnostmi. Všechny cviky splnil a získal 229,5 bodů a známku VD.

Holkám se ve světové konkurenci sice až tolik nedařilo, Cranberry skončila na 64. místě, Cat Ballow na 67. místě, nejdůležitější ale je, že ustály náročnou atmosféru a ukázaly, že to, co mají dopilované, umí hezky. Většina chyb byla zapříčiněna nezkušeností a trémou psovodkyň. Ale nikdo učený z nebe nespádl, handlerky teprve sbírají zkušenosti a fenky jsou mladé, budoucnost mají ještě před sebou a potenciál v nich je.

Druhým nejvýznamnějším závodem loňské sezóny bylo **Mistrovství republiky v obedience**, které se konalo při MVP v Praze 7. - 8.11.2009 a bylo zároveň i nominačním závodem na MS 2010, které se uskuteční v červnu v Dánsku. Závodilo se ve třídách OB1, OB2 a OB3.

Třídou OB1 výkonem 290,25 bodů a známkou výbornou s přehledem vyhrála fenka Andromeda Sub Tilia s majitelkou Danou Valešovou. Andromeda je mladá a velice nadějná fenka plná

temperamentu, věřím, že mají před sebou velice slibnou obediencovou kariéru.

Ve třídě OB2 border kolie svého zástupce neměly, zato ve třídě OB3 jich bylo hned sedm.

Oproti prvnímu ročníku je to významný nárůst nejen co se počtu startujících týče, ale i úrovně

připravenosti psů. Výkony na prvních třech místech byly více než vyrovnané, o konečném pořadí rozhodly maličkosti.

Mistryní České Republiky pro rok 2009 se s počtem bodů 234,25 a známkou velmi dobrou stala Ladislava Richterová s Cat Ballow Hardy Horde. Na druhém místě se se ziskem 231,75 bodů a známkou velmi dobrou umístila Jana Gibová se psem Calypso Carl Hardy Horde a třetí místo si vybojovala Hana Grundmannová s Cranberry Hardy Horde, se ziskem 221,5 bodu a známkou dobrou.

Ráda bych ještě připomněla, že několik nadšenců se 7.6.2009 zúčastnilo závodu Joop de Reus Memorial-Cup v Rakousku.

V kategorii GH1 se na krásném čtvrtém místě umístila Kristýna Másilková se psem Vigour Bohemia Alké. V kategorii GH3 jsme měly hned čtyři závodnice. Nejvíce se dařilo Lucii Gabrielové se psem Earl-Grey z Černobílých, které se jako jediné z českých reprezentantek podařilo složit zkoušku a skončila na 12. místě.

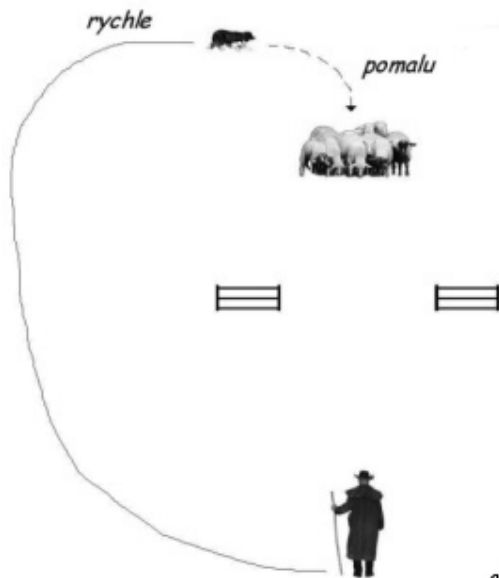
Ráda bych vyzvedla ještě jednu akci obedience, která sice nebyla závodní, ale myslím, že tím, kteří se jí mohly zúčastnit, pomohla rozšířit obzory a navedla je zase kousek dál v pochopení tohoto sportu a taky v pochopení svého psa. Byl to letní tábor s Finkou Katjou Tamminen. Ukázala nám spoustu metodických postupů, jak postupovat u jednotlivých cviků, jak psa namotivovat, aby měl ze cvičení radost. Pro každého psa byla schopna najít řešení ve cviku, který ho třeba až tolik nebavil, anebo mu nešel. Na závěr bych snad napsala jenom tolik, nebojte se začít s tímto sportem, spousta lidí si myslí, že je třeba nudný a nezábavný, ale opak je pravdou. Jde jen o to přijít na způsob, jak to psovi a zároveň i sobě udělat zábavným, člověk se naučí pracovat se psem, pochopit ho a motivovat. A pokud se to povede, je radost na takový tým pohledět.

Seriál o pasení - Lift a Fetch

(Wiky Topinka)

Po čase pokračujeme v seriálu o pasení. Opustili jsme stádo v době, kdy byl pejsek na konci outrunu, tzn. za stádem. Dobrý outrun se pozná tak, že stádo je v klidu a neuhýbá před psem.

Toho lze docílit jen tím, že pes běží v dostatečné vzdálenosti od ovcí a neruší je.

obr. 1

jak již název napovídá, je stav, kdy pes přebírá kontrolu nad stádem a začíná jím manipulovat směrem k ovčákovi. Zkušený pes to dělá sám tak, že na konci outrunu zvolní nebo zcela

Tak to bychom měli. Pes je za stádem a co teď? Nastává moment, kdy rozhodčí hodnotí cviky zvané Lift a Fetch. Lift (vyzvednutí),

zastaví a pak jde pomalu ke stádu (obr.a foto). V této chvíli si sám testuje vzdálenost mezi jím a ovcemi až do momentu, kdy se ovce pohnou, protože je jim přítomnost psa již nepříjemná. Toto lze korigovat povelom. Je-li pes slabší (psychicky), půjde k ovcím pomalu a váhavě. Zde jej mohou podpořit povelom (třeba jdeme). Naopak psy, kteří jsou lidově řečeno víc hrr, je potřeba zklidnit zastavením (lie down).

Je potřeba mít na paměti, že klidné převzetí stáda je podmínkou pro úspěšné

foto by Mintaka

absolvování trialu, protože klidné ovce se snadno zdivočí, ale naopak to jde velmi těžko. Následuje Fetch, tedy vedení stáda k ovčákovi. Mělo by být klidné a plynulé, avšak ne loudavé. Zde již rozhodčí hodnotí také linii. To znamená, že stádo se musí pohybovat v co nejpřímějším směru k ovčákovi. Jako šířka dráhy přímé linie se bere šíře branky, což je cca 7 metrů. Zde je možno pohyb stáda korigovat zastavením psa (Lie down) a stranovými povely (come bya a away).

Tyto dva cviky vlastně trénujeme již od začátku výcviku a stejně jako v outrunu postupně

foto by Mintaka

prodlužujeme vzdálenost. Je to vlastně takový pamlssek. Když pes provede správný outrun, může stádo vyzvednout a dovést k nám.

Již během Fetche je třeba počítat s tím, že dalším cvikem je odhánění a proto si připravovat dobrou pozici. Ovce musí obejít startovní kolík i ovčáka. Pomocí stranových povelů mohu psa a tím i stádo nasměrovat tak, aby mě a kolík obešlo v optimální vzdálenosti. Moc velký oblouk je ztráta času a moc malý zas velké riziko, že ovce se na mne „přilepí“ a neobejdou mne ani kolík.

V ideálním případě mě stádo pod kontrolou psa mívá a za mnou plynule zatáčí a nastupujeme k odhánění, ale o tom zase jindy.

Tak ať Vám to chodí. Wiky Topinka

Wiky.topinka@seznam.cz

Obr.a foto: autor

Pořádáme akci v pasení

(Wiky Topinka)

Tenhle článek nemá za cíl být doslovným návodem, kterak správně akci v pasení pořádat nýbrž jen jakýmsi souhrnem zkušeností těch, kteří již akce pořádají.

V první řadě je potřeba zvážit, jakou akci chci vlastně dělat, zda velkou či jen komornější a s jak velkým záběrem disciplín. Je potřeba vědět jak velký mám k dispozici areál. Jestliže chci pořádat např. IHT CS 2, musím vědět, že outrun je na 150 metrů. To znamená, že pastvina by měla mít na délku minimálně 200 metrů, protože musím počítat s prostorem v místě startu, ale také aby pes měl možnost kvalitně dokončit oběhnutí stáda (outrun), aniž by jej rušil. V tom mu může překážet právě malý prostor za stádem. Další věc, se kterou je nutno kalkulovat je šířka branek, která je předepsaná na 7 metrů. Okolo bran musí být dostatek místa pro pohyb psa (minimálně 10 m), takže je jasné, že branka nemůže být lidově řečeno přilepena na plot pastviny apod. Rozměry a počet všech překážek jsou popsány pravidlech pro trialy a zkoušky (k dispozici např. na www.paseni.unas.cz). Je třeba také vzít v potaz záložní košár, kde budou ostatní ovce po dobu akce. Musí mít dostatek prostoru a vody. Je vhodné, aby ty ovce, které jsou na parkuru, neviděly na ty v košáru a naopak. Mohly by na sebe bečet a tím značně komplikovat práci psovi, protože budou mít snahu se dostat k sobě. Dobrým řešením je mít 2 záložní košáry, jeden za startem a druhý za cílem.

Tak, už víme co budeme pořádat a teď si musíme ujasnit pro koho a pro jaký počet účastníků. Zde myslím není nutno se moc rozepisovat. Toto upravuje Řád na ochranu zvířat, který přesně vymezuje kolik ovcí, kolikrát za den a jak dlouho smí pracovat. Tento řád je volně k dispozici na www.paseni.unas.cz a taktéž na webu BCC CZ a KJ. Zde si dovoluji upozornit, že pořadatel je povinen mít jej na akci v tištěné formě (včetně čísla rozhodnutí ÚKOZ o jeho schválení) a k nahlédnutí pro účastníky.

Máme tedy areál, ovce, víme co zde chceme dělat. Nabízí se školní otázka. Kdo chybí? Odpověď je jasná, pomocníci a hlavně rozhodčí. U pomocníků je to jasné, je třeba mít po ruce někoho, kdo bude připravovat ovce v záložním košáru a kdo bude zavádět ovce na start (dva až tři lidé minimálně, záleží na divokosti ovcí), další člověk se psem by měl odvádět ovce po ukončení triálu, a pak nějakého písaře, který ráno zajistí prezenci a pak bude hlídat startovní

soupisku, výsledky atd. Obvykle jeden písař nestačí, zvláště když se vypisují protokoly a diplomy. Doporučuji pro tyto účely, pokud to jde, použít notebook s tiskárnou.

Je dobré určit, kdo bude oficiálním ředitelem parkuru. Tento člověk by se měl starat o hladký průběh závodu, plynulé nástupy závodníků na start a také o rychlou přestavbu trialu. Měl by zajišťovat komunikaci mezi pořadateli a závodníky na straně jedné a rozhodčím na druhé, protože rozhodčí by rozhodně neměl být při posuzování rušen.

Co se týče výběru rozhodčího, existují dva způsoby. Buď můžu počkat, koho mi šéf rozhodčích přidělí, a nebo se budu aktivně starat. Na konci sezony se již pravidelně koná v Seči u Chrudimi schůzka rozhodčích a pořadatelů, na níž se hodnotí uplynulá sezona a připravuje se plán akcí na další. Zde je ideální prostor pro domluvu s rozhodčím a nahlášení do plánu. Jestliže pořádám akci opakovaně, bylo by dobré nezvat stále stejného rozhodčího, ale měnit je.

Pokud jsme to dotáhli až sem, jsme na nejlepší cestě k dobré akci. Co nám zbývá? Je třeba nahlásit konání akce na místním obecním úřadě. Někde na to již mají i svůj formulář. A pak také požádat o přidělení veterinárních podmínek krajskou veterinární správu. Ta obvykle doporučí, aby byl na akci přítomen i soukromý veterinář. Zde je

asi vhodné připomenout, že pořadatel je povinen zajistit na akci čtečku pro identifikaci psů. Veterináři ji mají, jen je třeba jim o ni říci.

Toto jsou věci, které je třeba připravovat už od jara. Další, neméně důležitou věcí je příprava propozic. Zde si můžeme pomoci prostudováním propozic z jiných akcí, např. z loňska. Ty již obsahují všechny náležitosti. Propozice je třeba dodat minimálně měsíc před termínem akce (nejlépe však již na podzim předchozího roku, kdy se připravuje termínová listina) ke zveřejnění na web. Mělo by být v zájmu pořadatele, aby byly vyvěšeny co nejdříve a lidé se mohli včas přihlásit.

Na závěr bych rád připomenul, že všechny důležité podklady jsou na webu www.paseni.unas.cz a na www.bcccz.cz. Popřípadě je možno se obrátit na referenty pro pasení a to:

Viktor Topinka pro CS (border collie a kelpie) – Wiky.topinka@seznam.cz

Ivana Horská pro TS (ostatní plemena) – I.Horska@seznam.cz

Tak ať se daří a na některé akci na shledanou

Wiky

Komentář k fotce: Rozhodčí by rozhodně neměl být při posuzování nikým rušen ani ovlivňován.

Autor fotografie: Pavlína Vazdová

Ohlédnutí za výstavní sezónou 2009

(Helena Půlpánová)

V posledních několika letech došlo v rámci plemene border collie k prudkému nárůstu počtu narozených štěňat. Tento trend se projevil také v množství majitelů, kteří chtějí prezentovat svá zvířata na výstavách pořádaných v České republice, ale i v zahraničí. Již několik let není žádnou výjimkou, že se na mezinárodní výstavě sejde 70 i více zástupců plemene border collie. Ještě vyšší účastí se mohou pochlubit výstavy pořádané chovatelským klubem pro toto plemeno (BCCCZ). Nejhojněji obsazovanými třídami jsou třídy mladých, naopak nejméně obsazovanými třídami jsou třídy pracovní a šampionů. Mnohem více bývá ve třídách mladých zpravidla prezentováno fen, nežli psů.

V květnu roku 2009 pořádal BCCCZ Klubovou výstavu v Opatovicích nad Labem, na které nebyly zadávány tituly Klubový vítěz a Klubový vítěz mladých. Pozvání k posuzování výstavy přijal pan Mirosław Redlicki z Polska, který často posuzuje plemeno border collie po celé Evropě. Posuzování pana Redlického na klubové výstavě mělo spád a všech 87 přihlášených jedinců bylo posouzeno v brzkých odpoledních hodinách.

Nejvíce border collíí se zúčastnilo již tradiční srpnové Klubové výstavy v Brně. Výstavní katalog čítal 127 jedinců nejen z České republiky, ale také okolních států, Polska, Rakouska a Maďarska. Je již téměř nepsaným pravidlem, že na brněnskou výstavu klubu je zván rozhodčí ze země původu plemene. Pohled rozhodčích ze země původu na náš chov a jeho zástupce je jistě velice zajímavý a často názorově odlišný od jiných evropských rozhodčích i tuzemských chovatelů. Nejednou se stalo, že od britského rozhodčího získal ve velké konkurenci

titul jedinec, který nikdy před tím, a ani po tom již žádný výstavní úspěch nezaznamenal. A samozřejmě také naopak. Ti, kteří vyhrávají velmi často, mají z klubové výstavy výbornou bez pořadí, nebo i velmi dobrou. Pro některé české vystavovatele je taková známka velké zklamání, ale je důležité si uvědomit, že v UK je průběh výstavy, zadávané tituly i způsob posuzování odlišný od výstav v Evropě. Angličané zadávají známku výborná i velmi dobrá často a jak sami uvádějí, může jí získat jen kvalitní jedinec bez hrubých exteriérových vad a nedostatků.

Pozvání posuzovat klubovou výstavu přijal pan Ross Green, který je dlouholetým chovatelem a rozhodčím exteriéru border collíí v Británii. Ani přes úmorné vedro neztrácel Ross Green úsměv z tváře a ani svůj typický suchý britský humor. Za korektní posuzování a navození skvělé výstavní atmosféry mu patří náš obrovský dík. Ross Green také osobně vítězným psům věnoval věčné ceny. Tento rozhodčí zadal ve třídách dorostu 19 x známku velmi nadějnou, 13 x ocenil prezentované jedince známkou nadějnou. V dalších třídách zadal Ross Green 27 x známku výbornou, 46 x ocenil prezentované jedince jako velmi dobré a 14 x jako dobré.

Velké poděkování klubu a také účastníků výstavy patří pomocníkům,

kteří dlouhé hodiny vydrželi pracovat soustředěně a zcela profesionálně.

Několik dnů po skončení výstavy zaslal Ross Green e-mail s jejím hodnocením a hodnocením předvedených jedinců. Překlad tohoto e-mailu od Michala Krejčího si můžete přečíst níže.

Výsledky všech významných výstav průběžně zpracovává poradkyně chovu Monika Švarcová. Najdete je na jejích webových stránkách - <http://borderkolie.websnadno.cz/Shows-2010.html>.

Členům klubu BCCCZ

Dovolte mi nejdříve poděkovat za to, že jsem dostal příležitost posuzovat na vaší výstavě v Brně. Místo, na kterém se výstava konala, patří rozhodně mezi nejlepší z těch, se kterými jsem se doposud setkal jako posuzovatel a soutěžní vystupování vystavujících bylo prvotřídní. Doufám, že moje rozhodnutí nepožadovat žádnou odměnu také znamenalo, že i váš klub měl z akce finanční zisk. Díky mojí zkušenosti z vykonávání funkce předsedy U.K. klubu vím, jak je finančně náročné spravovat dobře fungující klub tak, aby z něj měli jeho členové užitek.

Omlouvám se všem, komu připadal výstavní den dlouhý, ale považuji za důležité dát všem psům i vystavovatelům stejné podmínky a chci vždy poskytnout úplný posudek každého jednotlivého psa. Všichni psi jsou v něčem dobří více a v něčem méně. Žádný pes není dokonalý. Proto jsem ve svém posudku uvedl vždy nejdůležitější kladné stránky a pak také ty, o kterých se domnívám, že mohou být zlepšeny pomocí plánování chovu. Doufám, že překlad z angličtiny do češtiny byl přesný.

Sledovat české psy bylo pro mne velmi zajímavé, neboť vaše stávající chovné linie jsou podobné těm, které jsme v U.K. měli před nějakými 12 – 15 lety. Celkově jsem zjistil, že pohyb (chůze) českých psů je mnohem korektnější, než je možné vidět v U.K. a i v jiných zemích. Téměř žádný pes se při chůzi nenatřásal nahoru a dolů, ani nenašlapoval z vysoka na zadní nohy, což je chyba vyskytující se v U.K. i jinde. Nejčastější chybou bylo, že velký počet psů měl při chůzi vysoko nesený nebo ke straně stočený ocas. Celková kondice psů byla výtečná. Velmi mnoho bylo skutečně výborně osvaleno a se správným svalovým tonusem, což u výstavních psů v U.K. schází. Svrchní srst byla obecně dobré kvality, ale připadalo mi, že mnoho psů mělo málo podsady a svrchní srst byla u některých psů poněkud krátká. Všimnul jsem si, že někteří lidé používali ocelové hřebeny, kovové hrabičky a ocelové kartáče, což je pravděpodobně hlavní příčinou ztráty délky srsti a nedostatku podsady. Border collii není prakticky nikdy nutné na celém těle pročesávat hřebenem. Šetrné ošetření nekovovým kartáčem na srst je vše, co je třeba.

Kvalita hlav byla velmi různá, ale to je běžné všude ve světě. Bylo dobré, že jsem téměř neviděl psy s nesprávně dlouhým čenichem, čelistmi a lícními kostmi, s čímž je možné se v posledních letech setkat leckde ve světě. Umístění očí a jejich tvar je lepší než ve většině zemí, ale jejich barva už tak dobrá nebyla. Oko vlastně představuje jen velmi malou část psa, ale mnoho rozhodčích se specializací na více plemen světlé oči velmi penalizuje. Z toho, jaký pes ode mne dostal ocenění BOB, můžete vidět, že já tuto vadu příliš nepostihuji, podobně jako chybějící zub. Myslím si, že váš problém s barvou očí je částečně způsoben velkým množstvím různě barevných psů, kteří se vyskytují v rodokmenech, a doporučuji vám abyste velmi zvažovali používání barevných psů v chovu. Posuzoval jsem výrazně více barevných psů, než jsem měl kdy možnost vidět na jakékoli výstavě kdekoliv ve světě. Mnoho psů mělo navíc i nedostatečnou pigmentaci.

Tělesná stavba českých psů je obdobná jako v jiných zemích. Délka hrudních končetin, ramena a úhlení hrudních končetin jsou velmi proměnlivé. Jen velmi malé procento

psů je mělo správné, což je překvapivé vzhledem k tomu, že se zdá, že lidé chovají psy pro sportovní využití v agility, flyballu a pod. Krátké hrudní končetiny a jejich nesprávné úhlení velmi ovlivňují schopnost psa natáhnout přední část těla a znamenají také, že dopad přední části těla na zem přetěžuje kosti hrudních končetin a jejich zápěstí. Přední končetiny fugují jako tlumiče a jejich nedostatečná délka nebo strmé úhlení znamená, že každý dopad není správně odpružen. Je to vada, které si velmi všímám, a mnoho jinak velmi pěkných psů nedostalo kvůli nedostatkům v této oblasti lepší ocenění. Zadní partie byly vcelku dobré. Úhlení zadních končetin bylo podobné jako u předních velmi různorodé.

Nasazení a délka ocasů byly vcelku dobré, tlapy se opět poněkud různily. Většina psů měla velmi dobrý pohyb, ale jak už jsem zmínil na začátku, byl pohled z boku a dlouhý krok zadních končetin pokažen vysoko nesenými ocasy. Také jsem si všimnul, že několik vystavovatelů se snažilo uvést psy do pohybu tím, že jim před hlavou drželi pamlsky. To je naprosto špatný přístup, neboť absolutně ničí pohyb přední části psa a jeho přirozené držení hlavy. V tomto místě musím konstatovat, že vystavovatelské dovednosti byly podprůměrné a pouze několik psovodů bylo schopno své psy správně postavit a pohybovat se s nimi správnou rychlostí. Není pochyb o tom, že k úspěchu ve výstavním kruhu je nezbytné umět psa správně předvést a také dobře znát jeho silné a slabé stránky. Někteří velmi průměrní psi se mohou stát díky schopným psovodům ve výstavním kruhu vítězi, zejména když uvážíme, že většina rozhodčích v Evropě nejsou specialisté na plemeno.

Doporučuji proto vašemu klubu, aby uspořádal školení o tom jak psy správně vystavovat a jak psům dobře rozumět. Jakmile pochopíte, v čem jsou klady a zápory vašeho psa a co mají rozhodčí v oblibě a co ne, můžete díky pečlivé přípravě a správnému vystavení dosáhnout značných úspěchů. Máte v Čechách několik pěkných border collií. Neskrývejte je díky neschopnosti správně předvést jejich kvality.

Přeji vám šťastné vystavování a soužití s vašimi border colliemi.

Ross

Ross Green

(Michal Krejčí)

Pan Ross Green je majitelem velmi úspěšné chovatelské stanice Fayken Border Collies. Od mládí žije v zemědělské oblasti východní Anglie a psi byli od jakživa součástí jeho života. Poté, co byl uznán standard border collií britským Kennel Clubem, začal Ross také soutěžit na výstavách. Znalosti o borderkách čerpal zpočátku u své blízké přítelkyně paní Iris Coombe (Tilehouse Collies). Od ní měl také svou první registrovanou border collii Tilehouse Tippse, se kterou získal v roce 1986 i svůj první titul šampiona.

Od té doby vlastnil dalších 5 šampionů, z nichž nejznámějším je asi Tonkory Palmerston at Fayken, který dosáhl na výstavách neuvěřitelných 45 vítězství. Rossův zájem o borderky a jeho znalosti našly uplatnění při jeho práci editora klubového zpravodaje a vyvrcholily tím, že se stal předsedou Klubu Border Collií Východní Anglie.

Na dráhu posuzovatele se vydal v roce 1986 a od roku 1999 ho Kennel Club oprávnil posuzovat výstavy nejvyšší úrovně. Posuzoval a vystavoval po celém světě s výjimkou azijské a pacifické oblasti.

Zpráva poradkyně chovu za rok 2009

(Monika Švarcová)

Do uzávěrky tohoto Borderholicu mi nedošla druhá polovina výpisu vrhů z PK za r.2009, proto mohou být mé záznamy lehce nepřesné...

V roce 2009 bylo vydáno 142 krycích listů a odchováno 113 vrhů BOC, z toho jeden pod KCHMMP. 11 fen nezabřezlo.

Narodilo se celkem 649 (průměrně 5,74 št. na vrh) štěňat, z toho 311 psů a 338 fen.

Z tohoto počtu bylo 40 vrhů DNA CEA Normal po rodičích, u 61 vrhů byl DNA CEA Normal otec a 7 vrhů bylo po DNA CEA Normal matce.

Pouze 5 vrhů nemělo geneticky vyšetřeno ani jednoho rodiče a proto musel být vrh vyšetřen klinicky.

V roce 2009 také proběhly celkem **3 bonitace BCCCZ**.

První v Opatovicích nad Labem, druhá již tradičně při dnech border kolií v srpnu v Brně a poslední v Žižicích u Slaného.

Bonitace posuzoval p. Milan Krinke, a protože uchovňovaných je opravdu hodně, v létě jsme k bonitaci přizvali p. Polgára a na podzim p. Kuklu.

Počet BOC na bonitacích se rapidně zvyšuje – asi jako počet BOC v ČR vůbec. V minulém roce bylo uchovněno cca 180 BOC, z toho přibližně 2/3 fen. Kvalita uchovněných zůstává přibližně na stejné úrovni jako dříve. Co se týká zdraví, stále více chovatelů se snaží odchovávat na geneticky „zdravých“ jedincích, což se nejvýrazněji ukazuje u CEA. Mírně narůstá počet výjezdů za krycími psy do zahraničí, což je jediné dobře. Importovaných jedinců oproti tomu přibylo jen velmi málo, na to jak rychle chov BOC u nás expanduje.

Bohužel se, nejen nám, v chovu objevil nový strašák – glaukom. Pro ty co to neví – při klasickém klinickém vyšetření očí můžete požádat i o provedení gonioskopie (ta se většinou běžně neprovádí), kde by toto onemocnění bylo objeveno. Genetické testy zatím bohužel nejsou k dispozici, i když údajně se na nich pracuje. Mezinárodní databázi „glaukomu“ najdete na <http://bc-glaucomadatabase.synthasite.com>

S tím jak přibývá počet vrhů, a tím i počet chovatelů BOC, mně jako PCH přibylo práce.

Pokud jste chovateli, nebo se jimi chcete stát, není od věci alespoň si přečíst chovatelský a zápisní řád BCCCZ, je to něco jako povinná četba. Pokud něčemu nerozumíte, zavolejte buď mně, nebo některému jinému členovi výboru, všichni rádi poradíme a Vy se tak vyhnete případnému postihu za porušení těchto řádů.

Chtěla jsem touto cestou požádat všechny chovatele, nebo chovat plánujete, pokud si s něčím nejste jistí, raději mi zavolejte předem. Je to i pro mne jednodušší cesta, než pak

chyby řešit zpětně :o) Správný postup ve věcech okolo vrhu najdete i na klubových stránkách.

Co se týká výběru krycích psů – hlavní díl odpovědnosti leží na vás jako na chovatelích. Mohu Vám poradit, nebo poslat seznam krycích psů, mohu Vás i upozornit na některé závažné „vady“ vybraného psa. Chovatelem jste ale stále Vy a pokud chovný pár splňuje podmínky klubem dané (vyšetření DKK, očí, DNA CEA), nikdo Vám nic nebude zakazovat.

Jedině Vy – ne klub – jste garantem svého chovu, na Vaši hlavu padnou případné úspěchy, ale hlavně neúspěchy a na to byste měli při chovu myslet, chovný pár vybírat zodpovědně, nekoukat pouze na exteriér, tituly (ať výstavní, či pracovní) a barvu, ale hlavně na zdraví a povahu, aby border kolie zůstala i dál tím plemenem, které jsme si zamilovali... :o)

Na co se mne často ptáte

- jakým způsobem žádat o krycí list?

Nejlépe písemně, ať již poštou, nebo mailem. K žádosti vždy přiložte doklad o zaplacení KL, jinak KL nebude zaslán. Žádost by měla obsahovat jméno feny a její „data“, jména navrhovaných krycích psů, Vaše jméno a adresu. Krycí listy mají platnost jeden rok, proto si o ně žádejte včas – ne až když Vám fena začne hárat!

- když čipuji musím i tetovat?

Ne, nemusíte. Můžete si vybrat zda budete celý vrh tetovat, nebo čipovat, v obou případech Vám ale veterinář MUSÍ tento úkon potvrdit na žádanku o tetovací čísla a v obou případech posíláte na plemennou knihu Žádanku o tetovací /zápisová/ čísla.

- kde seženu Žádanku o tetovací čísla?

Žádanku Vám zašle společně s Přihláškou vrhu PCH a to na základě Vámi zaslání oznámení o narození vrhu (druhá část krycího listu).

Doporučení PCH

- Veškerá korespondence okolo vrhu by měla ve Vašem zájmu probíhat doporučenou poštou.
- Jediné dokumenty které posíláte přímo na plemennou knihu jsou Žádanky o tetovací čísla, veškerá další korespondence probíhá s PCH.
- Všechny dokumenty musí být řádně podepsány a vyplněny opravdu všechny kolonky, ČMKU nám za chybějící údaje účtuje sankce !
- Chovatelům doporučuji dávat majitelům štěňat fotokopii žádanky o zápisná čísla jako doklad o tom, že o rodokmeny bylo zažádáno. V současné době někteří pořadatelé výstav mohou vyžadovat tento dokument, pokud hlásí majitel štěně na výstavu v době, kdy ještě není vystaven jeho PP.

- Pokud čipujete, ověřte si pak ještě zpětně, zda je čip „čitelný“ a zda vůbec „je“. Nové majitele upozorněte na nutnost registrace štěněte na jejich jméno, jinak čipování postrádá smysl.

Přeji Vám hodně radosti s Vašimi hafiky a úspěchy ve sportu i chovu - v obojím se vyplatí používat nejen hlavu, ale i srdce :o)

Vaše názory

KLUBOVÝ ŠAMPION? (Wiky Topinka)

Využívám možnosti zapojit se do připomínkové korespondence k návrhu Řádu na udělování titulu Klubový šampion práce. Hned na úvod bych rád upozornil, že nechci nikoho napadat ani urazit. Možná mne někdo obviní ze zaujatosti a možná bude mít i pravdu. Ano, jsem zaujatý. A to prací borderek u stáda, tedy prací jim nejpřirozenější.

Celkové pojetí Klubového šampiona práce mi přijde nemotivující ve smyslu snahy o zvyšování kvality psa a jeho výsledků. Tento systém, tak jak jej vnímám, spíše nahrává tzv. sběračům zkoušek, kteří kalkulují, co mají splněno a kde by mohli nějaký bodík urvat, než těm, kteří se psem pracují v jednom oboru a nechtějí dělat nic jiného. Ano, mám na mysli hlavně ty, kteří se věnují pasení, protože drtivá většina používá psa nejen k soutěžím či zkouškám, ale hlavně ke každodenní práci na farmě. Tito jsou pak silně znevýhodněni, ačkoliv právě oni naplňují smysl šampiona práce.

Ono vůbec srovnávání psů, kteří tento titul získají v tolika oborech kynologie, je podle mne silně zavádějící. Dovolím si tvrdit, že srovnáváme nesrovnatelné.

Nabízí se také srovnání z hlediska jazykově významového. Moje zkušenost je taková, že pokud se s kýmkoliv bavím na téma pracovní využití BOC, vždycky je to o pasení. Naproti tomu agility či flyball jsou všude nazývány sportem. Nabízí se tedy otázka, zda je správné zařazovat je do kritérií pro udělování titulu Šampion práce. Dle mého názoru ne. Stejně tak obedience či sportovní kynologie, která má sport již v názvu. Jaké je tedy řešení?

Ano, jestliže chci kritizovat, musím nabídnout i jinou variantu. Tak tedy první věcí, kterou bychom měli udělat, je oddělení sportu od práce. Možností je třeba oddělené vyhlášení Šampiona práce a to v těchto oblastech:

1. pasení, kde by pro získání titulu bylo podmínkou splnění všech ovčáckých zkoušek (HWT, IHT 1, IHT 2, IHT 3) a např. účast na MR s umístěním třeba do 5. místa.
2. Služební kynologie, kde by kromě zkoušek v oboru mělo být podmínkou využití psa v aktivní službě (policie, armáda).
3. Záchranářina, zde stejně jako u služební kynologie kromě zkoušek by mělo být doloženo aktivní využití psa - třeba zařazení do záchranné brigády.

A Šampiona sportu či výkonu, kde by byly zahrnuty další aktivity jako agility, flyball, obedience a další.

Myslím, že tímto by se dalo předejít dalším nedorozuměním a také by to usnadnilo další práci.

Nakonec bych rád zopakoval, že tento příspěvek opravdu není útokem proti nikomu, chci jen nabídnout jinou alternativu k danému tématu a to jako soukromá osoba, která se aktivně věnuje psům, ale i jako referent pro pracovní využití – pasení při BCCCZ.

Veterinární okénko **(Jana Gibová)**

Škrkavky u psů

Škrkavka psí je asi 8-13 cm dlouhá hlístice bílobéžové barvy, vyskytuje se v tenkém střevě svého hostitele. Na průřezu je kruhovitěho tvaru, na obou koncích zašpičatělá. Vývojový cyklus je poměrně složitý, ale myslím, že je důležité ho aspoň zběžně znát, aby člověk pochopil, kdy a proč odčervovat.

Dospělé samice škrkavek kladou kulovitá silnostěnná vajíčka, která jsou trusem vylučována do vnějšího prostředí. Tam vajíčko během 2-4 týdnů dozrává a obsahuje tzv. infekční larvu. Pes se infikuje pozřením zralého vajíčka, z něhož se ve střevě uvolní larva. Ta dále proniká přes střevní stěnu vrátnicovou žílou do jater, odtud pak dále do pravé části srdce a do plic. Od této migrace je odvozen název enterohepatopulmonální migrace. Larvy jsou pak vykašlány, polknuty a opět se dostávají do střeva, kde se z nich vyvinou dospělci. Tento druh migrace se vyskytuje hlavně u štěňat a mladých psů

Další druh migrace škrkavek je tzv. somatická migrace, při které se larvy dostávají velkým krevním oběhem ze střeva do různých orgánů, kde zůstávají životaschopné několik let. U dospělých psů se vyskytuje vesměs už jenom somatická migrace, proto se u nich škrkavky ve střevě vyskytují výjimečně. Somatické larvy jsou hlavní příčinou výskytu škrkavek u štěňat. Vlivem hormonálních změn v těle feny počas březosti se uvolňují a placentou přecházejí do plodů, kde se shromažďují v játrech. Po porodu u nich pokračuje migrace a škrkavky ve střevě štěňate se můžou vyskytovat už 10. den po narození. Vajíčka začínají vylučovat cca 21.den. Somatické larvy se uvolňují i v průběhu laktace, pronikají do mléčné žlázy a do mléka. Těmito způsoby jsou obvykle infikována všechna štěňata ve vrhu.

Kdy tedy odčervovat?

Vzhledem k výše popsanému vývojovému cyklu škrkavek je důležité pravidelně odčervovat hlavně štěňata a mladé psy. Štěňata by se měla odčervovat již od 10. dne, nejpozději od 14. dne právě z důvodu, aby se zabránilo vzniku dospělců schopných klást vajíčka. Pak až do věku tří měsíců by se mělo štěně odčervovat ve 14 denních intervalech, mezi třetím až šestým měsícem pak jednou za měsíc. K dispozici jsou přípravky ve formě sirupů, past, tablet i spot-on.

U dospělých psů, u kterých převládá somatická migrace a v podstatě nedochází k výskytu škrkavek ve střevě, se doporučuje cca 2-4x ročně vyšetření vzorku trusu a v případě pozitivního nálezu zvíře odčervit. Je to z toho důvodu, že většina veterinárních přípravků působí pouze na škrkavky ve střevě, tudíž na somatické larvy je zcela bez účinku. V poslední době byl ale vyvinut přípravek, který je podle výrobce účinný i na vývojová stadia střevních parazitů. Poněkud se liší názory na odčervování březích fen. Já osobně se přikláním k názoru, že do březí feny, pokud je to možné, je lepší neaplikovat žádné léky. Pokud chápeme

vývojový cyklus škrkavky a mechanismus účinku odčervovacích přípravků, je jasné, že pokud nemá fena škrkavky přímo ve střevě, je jejich odčervení zbytečné. Pokud tedy odčervovat, tak je lepší to udělat před krytím feny..

Proč je důležité odčervovat?

Odčervovat je důležité hlavně štěňata, protože masivní invaze parazitů u nich může způsobit i smrt. Škrkavky vylučují toxin askaridin, který způsobuje apatii, motání, křeče až epileptiformní záchvaty, dále odebírají štěněti důležité živiny a ty pak zaostávají v růstu, mohou trpět na průjem, zvracení, zápal plic (v důsledku migrace larev)... Škrkavky taky překáží ve střevě mechanicky. Velké zhluky škrkavek mohou způsobit neprůchodnost střev a invaginaci, co u malých štěňat končí často úhynem. Břicho štěňat napadených škrkavkami je bolestivé a zvětšené, tzv. škrkavkové břicho.

POZOR!

Toto onemocnění se řadí mezi zoonózy, to znamená, že je možný přenos na člověka. Projevuje se hlavně u menších dětí jako viscerální forma, u starších dětí a dospělých se může projevit jako oční forma. Člověk se nejčastěji nakazí zralými vajíčky z prostředí, riziko nakažení z přímého kontaktu se psem je minimální, protože vajíčko musí nejprve dozrát do infekčního stadia.

Měla jsem borderku ...

(Martina Jíchová)

Měla jsem borderku nejlepší ze všech. To si samozřejmě myslí o svém psovi každý a nejsem tedy výjimkou. Baša (Basha Ayky) si ke mně hledala cestu docela složitě a dlouho, protože jsem si ji pořizovala v prváku na vejšce a chtěla jsem štěně na dlouhé zkouškové volno od června do října. Prostě ideální stav. Přes peripetie různých neúspěchů ve snaze najít to pravé sportovně založené štěně, jsem se nakonec v květnu rozjela do Brna k Ivošovi Bartkovi pro pětiměsíční Bašu. Baša byla parádní, rychle kontaktní a hravá. Chtěla jsem ji hlavně na agility, ale byla šikovná i u oveček, byla poslušná, jak borderky bývají a byla hezká, což je sice nejméně důležité, ale milé..

Během osmi let, co jsme byly spolu jsme se dopracovaly k řadě zkoušek i titulů (ZZO, ZOP, ZPU1, BH, ZVOP, ZPOP1, A1, A2, A3, z výstav jsme si přivezly 4x CAC a 1x CACIBa k titulům Klubového, Českého a A3 šampiona jsme se dopracovaly dosti rychle a snadno. Baša odchovala tři vrhy štěňat a z druhého vrhu jsem si po ní ve věku jejích sedmi let nechala fenku Borgi, protože si myslím, že Baša měla co do chovu přinést a chtěla jsem si kousek z ní nechat i nadále. O Bašence moje mamka ráda prohlašovala, že potřebuje psychiatra. Tím, že jsem si jí pořizovala v prváku na vejšce a také

proto, že půda na Přírodovědecké fakultě je ke zvířatům přátelská, prošla se mnou Baša školu celou a to tak že denně včetně několika týdenních terénních akcí. Přednášky prospala a ve volných chvílích se vždycky dalo vyrazit do parku. Hlavně když mohla být se mnou...To platilo naprosto stoprocentně, protože Baša nebyla pes, který by se šel proběhnout ven s kýmkoliv. Resp. nešla nikdy s nikým, pokud já jsem byla nablízku a ona o mě věděla. To pak nešla ani s mojí mamkou a proto jí mamka chtěla pořizovat psychiatra :). Baša byla skvělý part'ák do města i do polí či do lesa.

S Bašulkou jsem prožila krásných osm let. Ta doba byla z velké části vyplněna agility a účastí na hromadě závodů. Baša na podzim roku 2009 ve věku necelých osmi let odchovala poslední vrh štěňat a já se těšila, že si užije dlouhé, pokojné a klidné stáří bez požadavku na výkon a na výsledky s občasnou účastí na závodech. To už se nám bohužel nepovede, protože jsem o Bašu v necelých osmi a půl letech přišla. Příliš brzy a příliš rychle, nečekaně rychle... vím, že je řada lidí, kteří nějakým tragickým způsobem přišli

i o mladší psy, ale domnívám se, že o způsobu, jakým jsem já přišla o Bašu, by mělo vědět co možná nejvíc lidí...

Bylo krásné březnové odpoledne, jedno z prvních letošních opravdu prosluněných a my jsme s holkama a s přítelem vyrazili do sousední vesnice. Ten výlet mám ráda, protože se dá jít po polních cestách a přes travnaté pole a hlavně bez bahna. No a na konci dojdete podél větrolamu k potoku a nakonec k rybníku. Cestou k vodě jsem si všimla mrtvého káněte na kraji větrolamu. Nic na něm nebylo, že by bylo střelené nebo cokoliv jiného. Prostě jen leželo na kraji větrolamu. Koukla jsem na něj, prohlédla a nechala ležet. Baša vždycky měla strašně moc ráda vodu a koupala se kdekoliv

a v čemkoliv. To březnové odpoledne nebylo jiné, čvachtala se v potoce, pak plavala v rybníce, který celý přeplavala, Borgi (ještě ani ne dvouleté štěně, protože asi věčné štěně) se samozřejmě ráda přidala. Když holky vylezly z vody vyválely se v trávě na břehu, aby usušily kožichy, začaly dělat lumpárny a podnikly pořádnou honičku na břehu rybníka, jak mají mokří psi ve zvyku :) Když jsem zavelela k odchodu vyrazili jsme stejnou cestou zpět. Na zpáteční cestě jsem se chvíli zdrželi u větrolamu, protože tam ještě zbyly asi tři balíky slámy, a tak jsem usedli na sluníčko. Borgi byla u nás hned, na Bašu jsem pískla. Přiběhla za chvíli, lehla si pod balík a začala se klepat. Vyzvala jsem ji, aby skočila k nám na balík, aby jí nebyla zima. To udělala, pak zase hned slezla a začala se klepat ještě víc. Hodila jsem jí balonek, aby se zahřála pohybem, protože voda tekla z tajícího sněhu a opravdu to úplně na koupání nebylo. Pro balonek už vyběhla jen asi tři kroky a ani zajíc, který jí vyběhl hned pod čumákem ji nerozhýbal. Baša úplně ztuhla, nefungovaly jí nohy, začala strašně slintat a s vyplazeným slintajícím jazykem jsem ji brala do náruče. Byla úplně mimo. Domů jsme ji

donesli v mikině a ve svetru už víc mrtvou než živou a mazali jsem na veterinu. Tam už jsem ji bohužel dovezli mrtvou. Druhý den jsem volala veterinářce, která ke mně jezdila ke štěňatům a ta mi řekla, že to asi byla nějaká trombóza, že se to někdy stane, že koupel v ledové vodě mohla být impulzem k tomu, že jí nejspíš selhal cévní systém. I když mi to přišlo divné, protože Baša byla v plné síle a nikdy neměla žádné zdravotní problémy, smířila jsem se s tím.

Asi týden poté jsem se dostala k tomu, abych zprávu o ztrátě Baši dala na náš web. Následovala lavina kondolenčních mailů a SMS zpráv z koutů, kde jsem ani netušila, že nás

lidi znají. Díky moc za ně za všechny. Psala mi i známá od nás z Jenče, která se taky na našem webu dočetla co se stalo... jenže to už nebyla jen kondolence. Psala mi, že na stejném místě a stejným způsobem přišla o svou jeden a půl roku starou labradorku... Ty tam se rozptýlily moje domněnky o trombóze. Bylo jasné, že naši psi byli tráveni. Nevím kým a nevím proč a asi to nikdo nikdy nezjistí. Celý případ jsem předaly policii ČR a konzultacemi s různými lidmi (myslivci a i veterináři) se dobrali ke společnému nejpravděpodobnějšímu závěru, že naši psi byli otráveni Karbofuranem. Jedná se o jed zakázaný, volně neprodejný, jeho používání je ilegální...přesto se najde někdo, kdo zřejmě má doma zásoby z dob dřívějších. Když jsem byla na místě s policií, našli jsme na stejném místě u větrolamu mrtvou kunu a dvě velká kaňata. Nedotčená zvířata, která neměla šanci, stejně jako naši psi. Na přímý dotaz na ředitele

Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj, jestli je nějaká šance zvíře zachránit, kdyby se zasáhlo okamžitě, mi sdělil, že ne. Karbofuran je svinstvo na bázi kyanidu, napadá nervový systém a zvíře umírá děsivě rychle a bohužel prý ve velkých bolestech, protože nemůže dýchat a udusí se...

Nerada, ale smířila bych se s tím, že Baše selhal cévní systém, vždyť vrcholoví sportovci také někdy zkolabují na hřišti, ale smířit se s tím, že mi Bašu v plné síle někdo zabil, nevím proč a takovýmto způsobem, s tím se smířit nedokážu. Tohle si Baša opravdu nezasloužila a jedinou útěchou mi může být, že mi umřela v náručí a že na té vycházce byla šťastná, protože to ona uměla, a vodu i sluníčko si před smrtí opravdu užila.

Co dodat na závěr ? Asi nic. Jen je dobré vědět o tom, že se mezi námi najdou lidé, kteří jsou ochotni a schopni zabít cokoli. Karbofuran zabíjí rychle, neskutečně rychle a velmi, velmi účinně.

Baša byla do půl hodiny mrtvá bez jakékoliv šance pomoci. Chcete – li vědět víc, koukněte třeba na <http://www.karbofuran.cz/> a vzpomeňte na Bašu, pokud jste ji znali. Zaslouží si to.

Pozvánka na členskou schůzi klubu BCC CZ

Schůze se bude konat v sobotu dne 7. srpna 2010 v Brně v klubovně kynologického klubu Zetor.

Bude zahájena odpoledne, krátce po skončení klubové výstavy. Předpokládané ukončení do 17 hodin.

Program:

Úvod (předseda klubu R. Loučka)

Volba orgánů členské schůze (návrhová komise, mandátová komise, zapisovatel, ověřovatel zápisu)

Zpráva jednatele klubu o členských záležitostech, sportovních a pracovních aktivitách (B. Šimek)

Zpráva poradce chovu (M. Švarcová)

Zpráva o hospodaření (P. Pasler)

Zpráva týkající se výstav (H. Půlpánová)

Zpráva Kontrolní a revizní komise (S. Sochorová)

Doplňující volby

Schválení úpravy stanov (plné znění je uveřejněno v aktualitách na www.bcccz.cz; úpravy spočívají především ve změně způsobu informování členů; o doplnění nebo změně stanov klubu rozhoduje členská schůze dvoutřetinovou většinou přítomných členů)

Plán akcí na rok 2011 (prosíme potenciální pořadatele o poslání nabídky jednatelem)

Klubové WEB stránky a databáze (B. Šimek, P. Burdík)

Řešení přestupků proti řádům klubu

Šampion výkonu BCC CZ, Šampion pasení BCC CZ

Předání pohárů klubovým šampionům

Schvalování návrhu výboru na čestné členy

Poděkování sponzorům klubu

Různé (dle stanov o záležitosti, která nebyla uvedena v předem oznámeném programu jednání, může členská schůze rozhodnout pouze tehdy, jestliže s projednáváním této záležitosti souhlasí dvoutřetinová většina přítomných členů)

Diskuse

Závěr

Fitmin je to, co Váš pes určitě ocení

Fitmin pro psy je výživový program kompletních krmiv, sestavený s ohledem na fyziologické odlišnosti psů v různé fázi jejich života. Za jeho vznik v roce 1992 vděčíme vlastně náhodě – původní majitel firmy jednou vzal na pravidelnou obchůzku provozu sebou svého psa a ten se s velkou chutí pustil do čerstvého extrudovaného krmiva pro koně. Tak vznikl nápad zaměřit působení firmy i na výživu psů. Od té doby se mnohé změnilo, např. technologické vybavení, používané suroviny, znalosti v oboru atp. Jedna věc ale zůstala: dodnes chováme psy a při vývoji našich krmiv spolupracujeme se špičkovými chovateli. O tom, že je tato koncepce úspěšná, svědčí mimo jiné fakt, že krmiva Fitmin se od roku 1998 prodalo více než 25 000 000 kg.

Značka Fitmin klade velký důraz na chutnost svých produktů, protože sebelépe sestavené krmivo neznamena nic, pokud psovi nechutná. Již mnoho let je proto součástí našich krmiv i čerstvé maso, které chutnost granulí významně zlepšuje. Druhým stejně důležitým faktorem jsou přísná kritéria při nákupu surovin, hlavně masa, masových mouček a tuků. Jistě znáte doma z kuchyně, že ze špatných surovin výborné jídlo nepřipravíte ani zázrakem.

Chutnost krmiv je vlastnost, kterou nelze jednoduše změřit např. jako teplotu. A to je jeden z důvodů, proč kromě výroby krmiv také chováme psy. Umožňuje nám to chutnost našich krmiv neustále porovnávat a vylepšovat. Tito psi soutěží v agility, skládají zkoušky v pasení ovcí a v neposlední řadě s nimi poskytujeme canisterapeutickou péči. Jejich kondice a zdravý způsob života jsou pro Fitmin tou nejlepší referencí.

Naše společnost má zaveden systém jakosti podle normy ISO 9001, využívá systém HACCP a je pod trvalým dohledem kontrolních orgánů České republiky a EU. Jako jedna z mála firem v oboru významným způsobem využíváme při výrobě krmiv obnovitelných zdrojů energie.

Kompletní krmiva výživového programu **Fitmin pro psy** se dělí do tří základních skupin podle velikosti jednotlivých plemen psů v jejich dospělém věku a odlišných nároků na výživu. Zvláštní skupinu pak zaujímají krmiva pro kojená (Fitmin Puppy mléko) a odstavovaná (Fitmin Puppy kaše) štěňata a krmiva pro sensitivní psy (Fitmin Sensitive).

Výrobky v základních skupinách MINI, MEDIUM a MAXI pokryjí celé životní období psa od štěněte až po seniora. Krmiva ve skupině se pak liší podílem jednotlivých surovin, aby bylo možné zohlednit zvýšenou nebo sníženou potřebu živin a energie vzhledem k věku a aktivitě psa. V případě, že Váš pes není v optimální váhové kondici, není třeba měnit krmenou dávku. Jednoduše vyberete krmivo s nižším nebo vyšším obsahem energie. Téměř identické surovinové složení výrobků v dané skupině zabezpečuje bezproblémový přechod z jednoho krmiva na druhé podle momentální kondice.

Fitmin vnímá výživu psů jako celek. To dokazuje další část této produktové značky, **speciálně složené krmné doplňky**, zohledňující vyšší nebo speciální nároky jednotlivých psů a respektující jejich individualitu. V životě psa se i přes vyváženost kompletních krmiv mohou vyskytnout období, kdy má zvýšenou potřebu některých látek. Řada doplňků **Fitmin** poskytuje chovatelům psů možnost doplnit vitamíny a stopové prvky a reagovat tak na situace, kdy pes není tak úplně ve své kůži, ale ještě nemáme pocit, že je nutný odborný zásah veterináře. Zároveň je řada doplňků **Fitmin** i pomocníkem veterinárního lékaře, který ji může používat v rámci prevence nebo jako prostředek přirozené aktivace organismu.

Díky takto širokému sortimentu nabízíme výživu doslova „šitou na míru“ každému psovi.